

FR Michal Chaloupka o.p

SV. RUŽENA ZLIMY.

SESTRA 3. ŘÁDU SVATÉHO DOMINIKA.

VÍTĚZOVÉ, OLOMOUC - 1941

Nihil obstat:

P. dr. Paulus Škrabal O. P., censor Ordinis.

I mprimatur :

P. Mag. Methcdius Habáň O. P., provincialis.

Olomucii, die 7. Martii 1941 - Nr. 37.

Nihil obstat:

P. Aemilianus Soukup O. P., censor ex officio-

Imprimatur :

Dr. Udalricus Karlík, Vicarius generalis.

Olomucii, die 10. Martii 1941. - Nr. 3.752.

ÚVOD.

Za mohutnými vrcholy And, táhnoucích se po celé délce západního pobřeží Jižní Ameriky, leží v rovině při Tichém oceánu Lima, hlavní město nynější republiky Peru. Úrodná rovina u pobřeží v šíři 50-150 km přechází náhle v pásmo hor, jež tu stojí velebně jako nebetyčná hradoa. Údolími mezi strmými úpatími hor a mnohdy přes divoké rokle a holé, jižním sluncem rozpálené skály se divoce prodírají říčky, které ústí samostatně do Tichého oceánu.

Do těchto krajů, kde se život vyvíjel až do 16. století svým vlastním způsobem, neznámým ostatnímu světu, přišli před čtyřmi sty lety Španělé. Na troskách staroslavného království Inků budovali své panství. Po dlouhých krvavých bojích s domorodci bylo konečně zřízeno španělské království se sídlem v Limě. V době, o níž budeme vypravovat, stálo město Lima teprve padesát let, tedy bylo takřka na začátku svého vývoje. Ale již tehdy tam sídlil arcibiskup, stála tam katedrála a několik kostelů, řádových a farních. Bylo to vlivem silné španělské kolonisace v dobytých zemích bývalého království Inků. V Peru a v Limě samé se život vytvářel již po evropském způsobu. Jen ujařmení Indiáni, kteří sloužili jako otroci nebo pracovali při těžkých pracích a stavbách, svědčili, že to není pravé Španělsko. Kolonisátoři bohatli, hromadili zlato a stříbro, získané na zavražděných domorodcích, dařil se obchod. Ale se vzrůstajícím blahobytem nastával úpadek mravů. V městech se rozmáhalo rozkošnictví, a

zatím chudý lid a zotročení Indiáni hynuli hladem, utíkali z vesnic a prchali do hor. Mnoho Indiánů bylo ještě v pohanství, ale i ti, kteří se již obrátili, vraceli se znovu ke svým bohům, ke svému nejvyššímu bohu Slunci.

A mezi tím, co hoří vesnice domorodců a touha po zlatu a rozkoších dostupuje vrcholu spíná k Bohu ve své poustevničce nevinné ruce slabá dívka, a její zarosené oči prosí o smilování nad hříšníky. Z vnuknutí Božího přichází do Limy z Tucumana z Argentiny svatý misionář František Solano a káže na limských ulicích pokání. Jeho hlas hřmí do tvrdých srdcí: „Neobráte-li se pokorně k Bohu a nebudete-li činit pokání, zahyne Lima!“ A svatá panna ve své cele sahá k důtkám a mrská se. „To je, Pane, za hříchy moje a za hříchy světa.“ Slzy jí kanou z očí, i ony volají o milosrdenství. A Bůh se smilovává. Lidé se hlasitě vyznávají z hříchů a naplňují kostely. Místokrál se radí s arcibiskupem a volá k sobě Františka Solana, aby mu řekl totéž, co kázal lidu.

Když se uklidněný lid vrací z chrámů s novým předsevzetím a s úmyslem sloužit lépe Bohu, a život v Limě jde v nových kolejích, nikdo si neuvědomuje, že to hlavně pokorná dívka ve své osamělé cele uprosila jižjiž trestající ruku Boží. Děkuje za to Bohu a modlí se dál za svůj lid, a chce dále zůstatí neznáma.

Učitelkou duchovního vzrůstu svaté Růženy byla svatá Kateřina Sienská.

Svatá Růžena byla žačkou tak horlivou a důslednou, že se zdá, jako by veliká světice sienská znova ožila. Proto ji tak rádi nazývají staří kronikáři druhou svatou Kateřinou. Veliká myšlenka Dominikova, být jako úd mystického Těla Kristova Kristovou spoluobětí Bohu, zápalnou obětí lásky, a touto láskou se stát apoštolem u druhých — pronikla zcela život obou velkých dcer svatého Zakladatele. Být obětí a být apoštolem, být knězem a učitelem, jak to vyjadřuje heslo na znaku dominikánského řádu: *Laudare, benedicere, praedicare* — chválit Boha, velebit a hlásat ho.

SVATÉ DĚTSTVÍ.

Alžběta Růžena od Panny Marie se narodila 20. dubna 1586. Její otec Kašpar de Flores, sloužící v královském vojsku, byl pravděpodobně zchudlý španělský šlechtic. Dítě, které chudým rodičům dal Bůh a které mělo býti nejkrásnějším květem svého rodu a celé latinské Ameriky, bylo pokřtěno o svatodušních svátcích, jimž říkají Španělé též „rázové velikonoce“. Po babičce dostalo dítě na křtu jméno Alžběta, Izabela. V bělostných peřinkách vypadalo jako růžové poupě. Proto někteří připomínají tuto podobnost jejího spanilého obličejce s růží, a vyvozují z toho její druhé jméno. Jiný životopisec vypravuje, jak matka viděla nedlouho po křtu skláněti se nad kolébkou spícího dítěte nádhernou červenou růží, která ihned zmizela. Užaslá a rozradostněná matka bere dítě z kolébky, líbá je a praví: „Od nynějška tě chci považovat za růži a nechci tě jinak nazývat než Růžena.“ — Ale to neměla ráda babička. Považovala to za zneuctění svého jména. Tak docházelo v rodině k častým sporům o dceřino jméno. Babička i později nazývala vnučku Izabelou; a když Izabela poslechla, dostala bití od matky; a slyšela-li na jméno Růžena, vzala na vnučku prut babička. Až v jejích pěti letech se spor ukončil, když při svatém biřmování se arcibiskup rozhodl pro jméno Růžena. Uražená babička se upokojila; ale Růžena nebyla spokojena; obávala se, že jí to jméno dali, aby zalichotili její kráse. To ji nemálo rmoutilo. Svůj žal vyjevuje nebeské

Matce v Růžencové kapli dominikánského kostela. Tu se jí zdá, jako by socha Panny Marie oživila, a slyší laskavý hlas: »Tvé jméno se velmi líbí mému Dítěti, které ttiám na rukou, a ty se budoucně nebudeš jmenovat jen Růžena," ale Růžena od Panny Marie." — Dívinka se radostně vrací domů a přemýšlí o úkolu, jaký jí byl svěřen zároveň "s tímto jménem. Růži se musí podobat, a z celého jejího života musí vanout vůně ctností. Nabídne se tedy Ježíškovi a jeho Matce za obět' a jejím jediným přáním bude, aby se jim líbila. — Tak se tehdy po prvé před očima pětiletého děvčátka objevil jeho budoucí život, život růže v zahradě Ježíškově.

A brzy na to kleká znovu před sochou Růžencové Panny Marie a slibuje jí ustavičnou čistotu po celý život. Růže musí být čistá, neposkvrněná. Je-li pošpiněna hříchem, nevoní již a nelíbí se Ježíškovi. —A kdo by se divil, že se již tehdy v duši slabého dítěte vyvíjí síla k vyplnění úkolu daného jí samým Bohem! Vždyť i děti si Bůh vede, aby v nich byl oslaven, a aby byly nástrojem jeho vše pronikající lásky a božské činnosti — i když snad v prvním rozbřesku života si na nich Bůh tento úkol naznačuje jen symbolicky.

Růženka měla milou, tichou povahu a byla miláčkem celého domu. Neplakala a nekřičela pro maličkosti, jak to dělávají mnohé děti, takže se zdá, jako by ony byly v domě pánem. Jen jednou se dala do usedavého pláče, když si ji totiž matka vyšňořila, že půjdou na návštěvu k jedné paní. Přestala, až jí matka slíbila, že tedy nepůjdou nikam.

Když si kdysi přiskřípla palec těžkým víkem u truhly, nedala nijak najevo, jak to bolí. A t0 jí byly teprve tři roky. Ustrašená paní de Flores vidí jen přibledlou dcerušku, jak schovává ručku pod zástěru. Ale za několik dní se utvořil na palci pod nehtem vřed. Ranhojič odštíhl nůžkami celý nehet, vymačkal vřed a divil se, jak ta tichá dívinka to může vydržet bez pláče.

Jindy se jí vytvořil vřed na uchu. Volají ranhojiče, a ten bolavé místo vyřízl. Celou hlavu dítěte jistě svírá prudká bolest, ale Růžena tu stojí klidně, bez hlesu, jen třesení na celém těle svědčí, jak trpí. Matka se ptá, zda to hodně bolí. „Jenom trochu, maminko."

Tu noc po bolestné operaci nezamhouřila Růžena oka pro bolest, hlava jen hořela. Matka ráno sňala s ucha obvaz, a vidí, jaká je to vlastně rána, a ne jedna. „Ale ubožátko, jak jsi jen mohla celou noc vydržet s takovou bolestí, a ani sis nepostěžovala?" — „Vždyť ty bolesti nebyly tak nesnesitelné." — Ještě celé týdny ošetřuje ranhojič choré ucho. Nepamatuje se, že by se kdy byl setkal s takovou trpělivostí, jako u malé Růženky.

Jindy se jí z neopatrnosti dostal bob do nosu — opět se bez hlesu podrobuje ranhojiči, který rejdí dlouhými kleštěmi po citlivých místech nosní dutiny, aby jí bob vytáhl.

Kdysi si hrála malá Růžena s ostatními dětmi. Při hře jí starší bratr postříkal vlasy blátem. Růžena nechala hry a chtěla utéci. Milý uličník na ni posměšně volal: „Sestřičko, co se tak baboniš? Nevídáno, trochu bláta ve vlasech! Nevíš, že krásné dívčí vlasy, to je osidlo ďáblovo, co se do něho neopatrné duše snadno zaplétají? Nemysli si, že se tvoje vlasy tolik líbí Pánu Bohu, jak ty si na nich zakládáš!"

Tato kazatelská slova padají dívce do duše jako balvany a drtí ji jako údery blesku. Bratr má svatou pravdu. A nepromluvil to snad k ní Bůh sám, aby ji více přitáhl k sobě? Vidí

ve svém srdci přání být Ježíškovou růží, a jako protivu slyší bratrův hlas: Dívčí vlasy jsou osidlo ďáblov. — V té chvíli se zalekla hrůzy Pekla a viděla, jak nešťastní jsou lidé, kteří tam spějí. Její mladou duši zalévá nová síla a touha oddálit se od strašného pekla a přiblížit se co nejvíce k Ježíškovi. Ze srdce jí tryskají slova, která později tolikrát opakuje: „Ježíši, buď požehnán! Ježíši, buď se mnou. Amen.“ Doma si pak odhodlaně ustříhla bohaté vlasy. Nezalekla se matky, která pak spustila veliký křik. Jen když se tím více přiblíží svému Ježíši.

Od té doby se hrám vyhýbala. Nelákaly ji krásné loutky, chtěla být jen s Ježíšem. Říkávala, že takovými figurami mluví ďábel — měla na mysli též bůžky pohanských Indiánů. V odlehlém koutku v zahradě ji jednou našel bratr a ptal se jí, pročpak si nehraje s ostatními dětmi. „Nech mě na pokoji!“, odpověděla rozhodně. „Kdoví, zda je vůbec Pán Bůh u vás mezi vašimi loutkami.“ To se v ní již naléhavěji ozývala touha být jen Ježíšova.

Jako dítě se Růžena chorobně bála. Zdálo se jí, že ve tmě na ni čeká v každém koutě hrozné strašidlo nebo černý pes. Částečně to měla po matce — ta byla rovněž tak bázlivá a nikdy by nevyšla sama v noci na dvůr. Růžena viděla, jak jednou večer otec s matkou jdou zahradou domů. Hle, podivila se, matka si jde docela klidně, protože je s ní otec. A já bych se měla bát noční tmy, když mám stále svého Ježíše u sebe, nejen po boku, ale v srdci? Matka se spolehne na smrtelného člověka a mně by nezaručila bezpečnost blízkost Spasitelova? — Od té doby se nebála. Ovšem přirozený strach nezmizel rázem, ale už nikdy nepřevládl, vládla Růžena. Schválně vyhledávala osamělá místa, kam by dříve byla nevkročila za živý svět. Tak si vlastním úsilím vypěstovala mužnou neohroženost a statečnost.

Jednou šla s matkou a s bratří mi — bylo ji tehdy asi dvanáct let — z jedné indiánské vesnice do Limy. Najednou se objevil na cestě splašený vůl. S ohlušujícím rykem se řítí proti nim. Matka bez sebe hrůzou se dáva s chlapci do běhu, ale Růžena je prosí, aby klidně zůstali stát, jinak rozzuřené zvíře ještě rozdráždí. A siama stojí uprostřed cesty a upírá oči k nebi. Zatím se zvíře se řevem přehnal kolem nich a pádilo dál. Matka se ještě celá třese strachy, ale Růžena připomíná sourozencům, aby jen vždycky důvěřovali Bohu, ať se děje cokoli.

Podobná příhoda ji potkala v samém městě. Jela s matkou a jinými dámami po náměstí, když se tu rozlehly zděšené hlasy z vedlejší ulice. Ulicí se hnal býk, skákal se strany na stranu, zarýval rohy do země a vyhazoval hlavou kamení do vzduchu. Nikdo se neodvážil k rozběsněnému zvířeti ani přiblížit. A tu se žene býk zrovna proti jejich vozu. Zděšené dámy padají do mdlob, kočí skáče s vozem — jen Růžena sedí klidně a ujišťuje, že zvíře se vozem vyhne. Najednou se octne býk jedním skokem u samého vozu, ale jakoby zadržem neviditelnou silou, obrací se a pádí odtud. Statečná dívka nemyslí na to, jak svou odvahou vynikla nad ostatní dospělé. Jen zpívá v duchu chvalozpěv dobrému Bohu a se rtů jí splývají slova díků: „Nebojím se zlého — neboť Ty se mnou jsi.“

ŠVADLENKA.

Léta bezstarostného dětství ubíhala a Růžena sama poznávala, že je její povinností pomáhati rodičům a spláceti jim tak jejich lásku a starost o ni. Nejvhodnějším zaměstnáním pro ni bylo šití a vyšívání. Naučila se tomu s počátku u matky a pak snad i v městě. V rodném domku pracovala společně ještě s několika děvčaty. Práce jim šla od rukou, zvláště když si

spolu při práci zazpívaly. Tu jako by ^um byl prosycen samou radostí. Nejpoctivější ze švadlenek byla Růžena. Chápala svou práci jako pokyn od samého Boha a snažila se o dokonalé splnění svěřeného úkolu. Obětovala Bohu svou práci a její myšlenky se nesly jen k němu. Její družky snad s počátku samy nevěděly, jak se Růžena takřka každým mávnutím jehly přibližuje víc k Bohu a že Buh se zalíbením pohlíží na každý její vyšíтый kvítek.

Umínila si, že každý svůj úkon při práci bude konat s dokonalou poslušností. Nejmenší pokyn, ba každé přání matčino, splnila jako rozkaz nesmírně důležitý. Začala již tehdy žít jako řeholnice. Nechce ničím vládnout a nejméně sebou samou. Již tenkrát poznala, ne ovšem bez vnitřního působení Božího, cenu a zásluhu poslušnosti. Vždycky žádala matku o dovolení, smí-li vytáhnout ze skříně potřebnou látku nebo hedvábí. Nejednou to matku podráždilo a odsekla dceři: „Proč mne tím stále obtěžuješ, Růženo? Vždyť to leží ve skříní. Proč si to prostě nevezmeš?“

Na to jí dcera pokorně odpověděla: „Má práce nemá sama o sobě cenu před Pánem Bohem. Proto ji chci obohatit zásluhou poslušnosti.“

Jednoho dne dokončila svou výšivku. Květy se stkvěly krásně vyšíté, jako by je namaloval dovedný malíř. Paní de Flores vidí nádherné dílo, které stálo Růženu nemálo námahy, a chtěla dcerušku poškádlit. Řekla jí: „Udělalas to všechno obráceně, dceruško!“ Růžena dlouho neuvažovala, dala se znovu do práce, ač věděla, že to jen všechno zkazí. Když i s tím byla hotova a ukázala to matce, ta zrudla hněvem. Žasla nad dceřinou prostoduchostí. Ale klidná Růžena ji odzbrojuje něžnou odpovědí: „Milá matinko, vím dobře, že ty květy jsou pokaženy, ale tys mi to poručila, proto jsem poslechla.“ A stejně klidně, s dětskou radostí a s chutí opravuje pokaženou práci.

Zisk za svou práci odevzdávala Růžena dičům. Odevzdala všechno a sama si nedělala nároky na nic. Jí nemohly být odměnou peníze, to by bylo příliš málo. Měla jinou odměnu, a tou byl Bůh sám. Pracovala často až do vysílení. Posilovalo ji vědomí, že může drahým rodičům prokazovat lásku a že ta láska jí stojí námahu. Poměry v rodině pana de Flores nebyly příliš utěšené; otec se svým služným jistě nestačil na jedenáct dětí. To ostatní tedy vydělávala Růžena svou prací. Hledela si též zahrady; pěstovala květiny a posílala je do města na prodej. Výtěžek jí možná nenahradil námahu, jakou měla s pěstěním a šlechtěním svých růží, tulipánů, karafiátů a jiných květin. Na ten výtěžek se jí tázal jeden kněz a dodal pak, že to asi sotva rodičům prospěje. Růžena mu s úsměvem odpověděla: „Výtěžek je ovšem malý, ale můj nebeský Ženich jej už dovede rozmnožit.“

Práce Růženu někdy velmi vysilovala. Vždyť často pracovala až do noci. Jednou ji potkala na ulici známá paní a viděla, jak je Růžena zesláblá. Radila jí, aby si odpočinula a šetřila se. „Ale jak bych se pak ospravedlnila před Bohem, kdybych nechala irodiče v bídě?“

Bůh žehnal pilné švadlence v její práci. „Za jediný den udělala víc, než jiná švadlena za čtyři dni“, praví jeden její životopisec. A při tom byla slabého těla, často nemocná, zesláblá po noční práci a modlitbě.

S velkou radostí zdobila květinami oltáře v dominikánském kostele sv. Magdalény. I ej-větší péči věnovala Růžencové kapli, které si nesmírně vážila pro milosti, jež jí tam dal Pán

prostřednictvím Královny svatého Růžence. Nejednou jí napadlo, jak by to bylo krásné, kdyby své Královně mohla věnovat nový drahocenný šat. Radostně se při tom dívala na sochu Panny Marie nad oltářem a zachytila odtud její mateřský úsměv. Jistě by dobrá Matka ráda přijala její dar, ale ona, Růžena, je chudá a nemůže jí ho dát. Umínila si tedy, že jí ušije duchovní šat a každého půl roku že jí dá nový. Napsala si do svého deníčku: „Já, Růžena od Panny Marie, nehodná její služebnice, začínám s pomocí Boží šiti oděv Královně andělů. Bude zhotoven z 600 Zdrávasů, z 600 „Zdrávas Královno“ a z 15 postních dní. Pláť bude opět z 600 Zdrávasů a „Zdrávas Královno“, z 15 růženců a z 15 dní přísného postu. Lemování pláště bude tvořit opět 600 Zdrávasů, pás a závoj rovněž tak. Do rukou jí dám věnec z květin; bude to 33 Otčenášů, Zdrávasů a Sláva Otci ke cti pozemského života Ježíšova. Nyní je tedy šat hotov. Pochválen buď Bůh a jeho přesvatá Matka! Necht’ mi milostivě odpustí všechny mé přestupky a mou zapomětlivost. Chvála Tobě, Ježíši Kriste!“

Podobný šat, kde přidává ještě své oběti a bičování, věnovala Jezulátku v Růžencové kapli.

Její dílo bylo vždy tak krásně a jemně vypracováno, že se lidem zdálo, že to dělaly ruce andělské a ne lidské. Jako by se na její práci projevila ona krása jejích myšlenek, které jí stále provázely, a jako by své životní přání a heslo, státi se vonnou růží, vyšívala i do svých nádherných ručních prací. I při práci se Růžena nořila do svého Boha, měla ho stále na mysli. Někdy seděla nehybně u svého stolku, ruce roztaženy, v jedné ruce držela jehlu s nití, a oči jako by viděly Toho, jenž jí byl vším. Pro Růženu byla práce modlitbou. Práce ji neodváděla od jejího Miláčka, naopak, při ní se učila ještě většímu spojení s Ním. A On jí odpovídal svou stálou přítomností a láskou-Vždyť věděla dobře, že Ježíš stojí u jejího šicího stolku a dívá se s láskou na její práci.

Trnitou cestou.

Svatí nemívají ustláno na růžích. Světcům zřetelněji než jiným lidem zní do srdcí Kristův hlas: „Kdo chceš při jiti za mnou, vezmi svůj kříž!“ Život světců je nemyslitelný bez utrpení a sebezáporu. Mnozí lidé si představují světce, kteří v pokoji a klidu a bez zvláštních trampot sloužili Bohu, svaté s nasládlým úsměvem a ověnčené růžemi, které se na ně snesly s nebe. Ale zapomíná se na kříže a utrpení, jimiž je poset jejich celý život.

Růženiným cílem byl již dávno Ježíš. Věděla, že se mu musí dokonale připodobnit v bolesti, chce-li se jednou těšit z jeho slávy. Nedivme se proto, že vyhledává nejrozmanitější způsoby umrtvování. Vždyť se chce podobat božskému Mistru, zbičovanému, trním korunovanému, poplivanému, pošlapanému do prachu. Její trýznění těla, často tak krutá, nejsou cílem jejího duchovního života. Trýznění těla u svatých nikdy nebylo cílem, byl to jen prostředek k cíli, k spojení s Bohem, a ovšem účinný prostředek proti překážkám tohoto spojení, totiž proti sobě samým, světu a ďáblu. Tvrdou sebekázeň u svatých nediktovaly jejich vlastní choutky, nýbrž horoucí, nezměrná láska k Tomu, jemuž se chtěli připodobnit. A tatáž láska vedla svatou Růženu. Pro ,o vedl-li Duch svatý duši slabé dívky a rozmnožoval-li v jejím srdci lásku a milost, tedy vzbuzoval v ní i touhu připodobniti se Ježíši co nejdokonaleji. Její bičování, tvrdé lůžko, posty — to vše bylo jistě pod vlivem milosti, která jí Plnila srdce.

Jako dítě dostala Růžena do rukou životopis svaté Kateřiny Sienské. Poznala tam, jak tvrdou cestou vlastního sebezáporu a takřka sebezničení kráčela velká světice ze Sieny. Proto si Růžena umiňuje, že rovněž podrobí své tělo tuhé sebekázní. Záliby ve světských radostech nikdy neměla. Po slovech bratrových, jenž se jí kdysi v dětství vysmál pro její vlasy, cítila odpor ke všemu strojení a marnivosti. Ovšem narazila na velkou překážku. Byla to její matka, žena naprosto opačného mínění než Růžena, stavící se s hrdou odmítavostí k duchovnímu životu své dcery. Je to vysvětlitelné. Donna de Flores nikdy nezapomínala na svůj šlechtický původ a v dceři Růženě viděla východisko z nynější nouze. V duchu si již představovala, jak se Růžena co nejvýhodněji vdá. Proto na ní žádala, aby vystupovala na venek co nejuhlaženěji. Mnoho bohatých mužů se zajímalo o krásnou Růženu, ale ona všechny odmítla. Ač se tím hatily velkolepé plány hrdé a ctižádostivé paní de Flores, přece jen se tato dále pokoušela obměkčit svou dceru. Prikazovala jí nosit rukavičky, krásný závoj na hlavu, prsteny a šperky. Růžena si někdy ani nevěděla rady s těmito matčínými vrtochy. Když jí jednou matka poručila nacpati si podušky vlnou, protože viděla, že je má naplněny třískami, nacpala si je Růžena vlnou tak důkladně, že nebyly o nic měkčí než kus dřeva.

Kdysi se sešla u její matky společnost dám. Paní de Flores poručila dceři, aby si dala na hlavu věnec z růží. Růžena se zdráhá, ale když není vyhnutí, dává si jej přece na hlavu, ale mezi růže zabodává do hlavy nepozorovaně ostrou jehlici, aby jí připomněla utrpení božského Mistra. Jedna paní se kdysi divila, jaké má Růžena krásné jemné ruce. To znamenalo pro ni spíše pokoření než chválu. Vstrčila tedy ruce do čerstvě zhašeného vápna, aby již na ní nebylo nic, čím by se světu líbila.

Již jako dívka se zřekla požívati ovoce. Třikrát týdně jedla místo vařeného jídla pouze chléb a vodu. V patnácti letech přestala jíst maso vůbec. Připravovala si polévky z hořkých bylin. Na zahradě si pěstovala na zvláštním záhonku hořké byliny, které si tam přesázela z lesa. Její obvyklou stravou v pátek bylo kousek chleba se žlučí. Tu se stával její pokrm spíše rozjímáním o umučení Spasitelově, než skutečným pokrmem. Od svátku Povýšení svatého Kříže do velikonoce jedla denně kousek chleba s hořkými rostlinami a v posteli se vzdávala i toho. Stačilo jí denně několik zrnků z granátového jablka a hlt ovčí žluči. V posvátné dny Svatého týdne, kdy prodelela celé dny na modlitbách v kostele, nejedla nic. Její milovaný Ježíš jí byl pokrmem. U něho zapomínala na všechno, i na jídlo. Když se jednou dlouho do noci modlila a cítila pak takovou slabost, že myslela, že vysílením klesne, zjevil se jí sám božský Spasitel a dal jí napiti ze svého probodeného boku. S dychtivostí ssála božskou krev a do celého těla i duše jí vjela nová síla.

Často se bičovala důtkami s železnými řetízky. Když jí to později zpovědník zakázal, opatřila si s jeho svolením důtky z řemínků. Tento bolestný úkon své lásky k Bohu obětovala za hříchy své, za zatvrzelé hříšníky a za duše v očištění. Byly-li rány na jedné straně příliš velké, bičovala druhou stranu, a když se rány zahojily, bičovala se znovu. Aby nemu-sila zahodit řetězy ze svých zapovězených důtek, ovinula si je kolem těla, jejich konce zamkla na zámek a klíček zahodila. O tomto novém způsobu krutého pokání nikdo nevěděl, chtěla trpěti tajně. Avšak jednou v noci, když se dostavily její obvyklé bolesti v kyčlích, jimiž trpěla téměř celý život, a řetěz na jejím těle se jí zařezával do masa, zavolala k sobě indiánskou služebnou Marianu a prosila ji, aby jí pomohla sejmut řetěz. Ovšem ten byl zamknutý a klíček zahozený. V nočním šeru tiché komůrce se ozývaly jen tiché steny dobrovolné trpitelky.

Užaslá Mariana šla pro kladivo, aby pak společně zámek rozbily; Růžena zatím prosí Boha o pomoc. Zámek se sám rozevřel a trpitelka s bolestí pomalu snímá řetěz s beder a kapky krve potřísnují lůžko. Když jí pak zpovědník poručil, aby řetěz odevzdala, posílá jej po kostelníkovi bratru Blažejovi k dominikánům do kláštera.

Svému Spasiteli chtěla být podobna i trnovou korunou. Opatřila si stříbrnou čelenku, což jí matka s radostí povolila. Nevěděla ovšem nic o špičatých hřebíčcích, které byly upevněny ve třech řadách uvnitř čelenky. Nikdo z domácích o tom neměl ani tušení, jen zpovědník o tom věděl. Jednou se chystal pan de Flores potrestat rákoskou jednoho svého synka. Růžena se soucitu bratra chránila. Rozčilený otec odstrčil dceru a při tom se trochu prudčeji dotkl její čelenky. Hned jí začala s čela a se spánků kapati krev. Běžela tedy rychle do své světničky, tam sňala zakrvácenou korunku a umyla si spěšně čelo a spánky. Ve spěchu si ještě natáhla na hlavu čepec, ale tu již přichází ustrašený otec, který si myslel, že dceru poranil. Ale trnovou korunku již nebylo možno ukrýt. Před matkou musila Růžena ukázat své rány na hlavě. Pak dceřinu čelenku donesla matka rektorovi jesuitské koleje P. Villalobosovi a důtklivě ho žádala, aby to Růženě co nejpřísněji zakázal. P. Villalobos byl též jedním z duchovních rádců světice. Zavolal si ji k sobě a domlouval jí, aby již čelenky nepoužívala. Růžena však prosí tak vroucně a naléhavě, aby jí to dovolil, až rektor opravdu svolil. Ale žádal, aby ostré hřebíčky v čelence otupila. A když se vrací Růžena domů, velká radost jí plní hrud'. Vždyť skrze P. rektora jí to dovolil Ježíš; On si přeje, aby pro něho trpěla!

Nejkrutějším předmětem pokání bylo její lože. Ve dne, když bylo lůžko ustláno, nebylo na něm vidět nic zvláštního. Obyčejná příkrývka pokrývala postel, pod hlavou byly dvě podušky. Ale když v noci odhrnula příkrývku, lože se ukázalo v pravé drsné podobě. Místo slamníku sedm dřev, svázaných dohromady řemeny, a v mezerách mezi poleny byly střepi-ny a špičaté kamení. Příkrývka byla z žíně, obšitá na hořejší straně jemným plátnem. Podušky byly nacpány třískami.

Její touha, býti Ježíšovi podobna v utrpení, zde vyvrcholila. Uléhala na své lůžko ze dřeva a střepin, aby jí každý dotek špičatých kamenů, každý nejnepatrnější pohyb připomínal Ježíšovu lásku k ní. Někdy cítila zvláštní hrůzu před svým lůžkem, měla-li si jiti lehnout. Když jednou opět stála zcela bezradně ve strachu u postele, zjevil se jí božský Spasitel a pravil jí: „Uvaž, dcero, oč tvrdší bylo moje lůžko na Kalvarii, na němž jsem pro tebe u-snul spánkem smrti! Neležel jsem jen na špičatém kamení, nýbrž jsem měl ruce i nohy probodeny ostrými hřeby. Rozjímej o tom na svém bolestném loži a láska ti řekne, že je na něm plno květin.“ Ta slova jí dodala takovou sílu, že jí připadalo, jako by lůžko bylo opravdu poseto samými květy. S tou tajemnou silou byla sto spáti na svém lůžku celých patnáct let.

Matka se však přece jednou dověděla, na čem Růžena spí. Zlostí téměř bez sebe chtěla jí postel rozházet. Ale jakýsi vnitřní hlas ji zadržel. Žádala však zpovědníka, aby dceři ty choutky zakázal. Avšak dominikán P. Loren-zana vzkázal, že je to vůle Boží, že Bůh s tím souhlasí. A tak Růžena trpěla dál. Jistě měla Při tom na mysli slova svatého Pavla: „Denně umírám.“ (I. Kor. 15, 31.)

Když se jednou cítila Růžena velmi zesláblá Po dlouhé namáhavé práci, chtěla si uvařit na Posilněnou trochu teplé polévky. Šla si tedy na dvůr pro dříví. Když nesla již dříví

domů, slyšela, jak na střeše zpíval malý ptáček. Jasně trylky jeho milého zpěvu okouzly Růženu. Chvilku stála tiše naslouchajíc. Pak si povzddechla: „Tento malý ptáček zapomíná na jídlo a chválí svého Tvůrce, zatím co já se sháním po pokrmu! Jak málo dává Bůh tomuto tvorovi, a on ho přece chválí ze všech sil! A já zatím myslím na jídlo a zapomínám na dobrodiní Boží!“ Dlouho tu stála, ponořena v úvahu o dobrotě Boží. Zapomněla pak již na svou polévku a dříví opět odnesla do kůlny.

Svým umrtvováním a trýzněním těla se nestala Růžena škarohlídkou. Naopak, její stálý úsměv, radostný pohled a milý jas jejích tmavých očí dával tušiti vnitřní radost a mír. Svou radost chtěla šířit kolem sebe. Nerada viděla, když někdo plakal. „Plakat se má jen za hříchy“, říkala. Své plačící matce jednou řekla: „Maminko, co to činiš? Vždyť zbytečně zahazuješ perly, které patří do Boží pokladnice!“

Často se posadila k své oblíbené harfě a při tom její jasný a veselý hlásek se nesl po tichém domku. Na pohled zdravá postava Růžena, její radostná plná tvář nedávala tušit cizím lidem její skrytá umrtvování. Když jednou vycházela s matkou z kostela, začali n'a ni pokřikovat rozpustilí chlapi: „Podívejte se, takhle prý se svatí postí!“ Matka změřila orlím pohledem drzé uličníky, ale Růžena cítila v srdci velkou radost. Vždyť dobrý Bůh skrývá její umrtvování a svět o nich nic neví! Vroucně děkuje Bohu, že může pro něho dále přinášeti své skryté, neznámé oběti.

DCEROU SVATÉHO DOMINIKA.

Matčiny plány, vdáti dceru co nejvýhodněji; se bortily. Růžena odmítala ia na tolik ji Donna de Flores znala, že se již k tomu nedá přinutit. Vždyť selhaly všechny prosby a zapřísahání, aby přece měla na zřeteli své chudé rodiče ia sourozence. Selhaly i hrozby. Matka jí ve hněvu nadávala a pomlouvala ji u cizích lidí. Avšak Růžena zaslíbila již svou lásku. Ježíš je jejím jediným Ženichem, jen On má na ni právo.

Matčina sestra Marie de Quinones, klariska, zakladatelka kláštera klarisek v Limě, chtěla, aby tam Růžena vstoupila. Rodiče tomu však bránili, protože by se pak nikdo nemohl o ně starat. Růžena si však myslela, že to je vůle Boží, aby vstoupila do kláštera i přes odpor rodičů. Vždyť již dávno cítila v srdci volání Boží. Proto jednoho dne tajně odešla z domu a vydala se ke klariskám. Doprovázela ji bratr Ferdinand, který ji ze sourozenců měl nejraději.

Živými limskými ulicemi jdou dva mladí lidé. Růženě tlučte prudce srdce radostí, že se již brzo stane skutečnou Ježíšovou nevěstou. „Již se jdu obětovat Tobě, Ježíši!“ — Ale neslyší v srdci žádnou odpověď. Ježíš umkl, neodpovídá jí. „Nejsem toho hodna, myslí si, ale vždyť On odpoví!“

Ferdinand znal z bratří Růženu nejlépe a rozuměl jí. Přál jí, aby se splnila její dávná touha. Jdou kolem dominikánského kostela sv. Magdalény. Růžena si chce jít vyprosit do Růžencové kaple od Matky Boží požehnání k důležitému kroku. Ferdinand se u kostelních dveří ještě bázlivě ohlédne, zda je snad nezahlédla matka. Je klidný, nikdo je nepronásleduje. Před oltářem Panny Marie Růžencové kleká Růžena a její oči se vroucně obracejí k milostné soše. Ferdinand si klekl opodál do lavice a modlil se též. Vždyť kdo se podívá na Růženu, jak se andělsky modlí, musí se Podlíti s ní. Za chvíli chce Růžena vstát. Nemůže však pohnouti ani nohama ani rukama, je jakoby přikována. Bratr čeká v lavici a když se mu to zdá již příliš

dlouhé, jde a vybízí sestru k odchodu. Růžena se opět namáhá, ale marně. Nemůže učinit jediný pohyb. Zahanbena a zdrcena dívá se tázavě na Ferdinanda. Ten jí pomáhá, ale opět to nejde. Tu jí bleskne hlavou myšlenka: Ježíš si nepřeje, abych odešla do kláštera, není to jeho vůle! Dívá se na sochu Růžencové královny a v jejích očích jako by četla: „Slib mi, že neodejdeš z domu a že budeš doma sloužit mému Synu!" A Růžena jí to slibuje. Rozplývá se sice jako pára její plán vstoupit do kláštera, ale zde je přání Ježíšovo a jeho Matky, a to je důležitější než její vlastní přání. Hned na to vstane bez obtíží se svého místa a spěchá s Ferdinandem domů. Vidí již, že si ji tam přeje mítí Bůh — co tedy jiného učiní, než že ochotně splní jeho přání? Oddaně zašeptala: „Ano, Ježíši! Buď požehnán, buď se mnou!"

Její přátelé, kteří věděli, jak touží sloužiti Bohu v kášteře, jí radili, aby se pokusila vstoupit do jiného řádu. Sám král. důchodní Gundisalvi jí doporučil bosé karmelitky a slíbil jí k tomu věno. Tomuto pokusu se na konec ani rodiče neubránili. Mohla odejít, nic jí nestálo v cestě.

Růžena však již nemyslí na vstup do kláštera. Podivuhodný zásah Boží v Růžencové kapli jí dal poznati vůli Boží. Před oltářem Královny sv. růžence a sv. Dominika, kde se shromažďovali k modlitbám dominikánští terciáři, se rodí a dozrává v Růženě přání státi se sestrou třetího řádu sv. Dominika. Je plně přesvědčena, že tak splní vůli Boží a nebeske Matky. Vždyť proto si ji Panna Maria tehdy přikovala před svým oltářem, že ji chtěla mít mezi svými dcerami. Žádá tedy u převora kláštera o vstup do třetího řádu a na sv. Vavřince r. 1606 přijímá v Růžencové kapli řádové roucho z rukou P. Magistra Alfonse Velasquesa. Svě dosavadní prosté tmavé šaty, pod nimiž nosila žíněnou košili, zaměnila za bělostný hábit se závojem a černým pláštěm. Nosila jej pak stále až do smrti.

Její radost byla nesmírná. Nyní si jasně uvědomila, že půjde cestou sv. Kateřiny Sienské, kterou ostatně znala již od dětství. Tímto okamžikem dostala sv. Kateřina v mladé novicce horlivou a učelivou žačku. Duchovní život Růženín se tehdy začal rozvíjet ve světle Dominikova řádu.

Viděla, že její přání, co nejvíce se připodobniti Ježíšovi svou láskou a obětí a milovat bližní a pomáhat jim, je vlastně základní složkou dominikánského apoštolátu. K řádu, pod jehož korouhev se postavila a do jehož služeb dala svůj život a svoje práce, cítila se puzena nesmírnou láskou. S dychtivostí si umiňovala, že bude co nejpečlivěji dbáti všech předpisů, jež se zavázala zachovávat. Stálo ji to ovšem nemalou námahu, než si svou vroucí lásku k řádu vybojovala. S počátku ji trápila myšlenka, že je příliš opovážlivá ve své tužbě následovat svatého Otce Dominika a svatou Kateřinu, protože k tomu nemá síly a není toho hodna pro své hříchy. Chvěla se strachem, že bílý dominikánský šat poskvrní. V těchto trudných chvílích, kdy si takřka každá řeholní osoba má své povolání vydobýt, obrací se svatá, dívka na nebeskou Matku. Spěchá na své oblíbené místo k Růžencovému oltáři a prosí o sílu proti pokušením, které jí chtějí vyrvat svaté povolání. Její srdce se brzy plní radostí a silou a ona se obrací k řeholním spolusestrám, shromážděným v kapli, a praví jim ve svatém nadšení celá záříc: „Drahé sestry, nemůžeme Bohu dosti děkovati a velebiti ho, že nás, ubohé sestry třetího řádu, ráčil k sobě připoutat svou svatou láskou a býti stále s námi!"

To si již byla Růžena jista vítězstvím. Měla teď jedinou myšlenku: milovati rád a zůstatí v něm až do smrti. Bělostný šat jí připomínal její úkol, následovat svatou Matku Kateřinu. A tento úkol splnila Růžena opravdu dokonale.

V SAMOTĚ.

Nestačilo Růženě, že se neustále obírala Bohem. Vždyť žila stále v jeho přítomnosti. Chtěla mu věnovat vše, každou vteřinu svého života. Ale přála si mu sloužit o samotě, nikým nerušená, kde by každá myšlenka platila jen jemu. Společnosti se odjakživa vyhýbala. Když si někdy jako dítě hrávala s ostatními dětmi, neměla ze hry zvláštní radosti. Po hře se vracela domů se srdcem prázdným a stísněným.

V dětských letech měla Růžena v koutě zahrady malou poustevnu z větví a chvojí, kde se často modlívala. Když však dorůstala, matka to neradla viděla. Chtěla vidět Růženu ve společnosti, v družné zábavě, a ne v chyšce u zahradní zdi. Aby se Růžena vyhnula návštěvám, které donna de Flores tak ráda konala a přijímala, nasypala si po každé do očí pepře, a když jí od toho zrudly a naběhly, dala si konečně matka říci a nechala Růženu doma. Jednou se matka vypravila na výlet a Růžena měla jiti též. Kočár s několika jinými dámami již čekal před domem. Ale Růžena měla zase oči do ruda zapálené a víčka oteklá. Matka se tedy musila i tentokrát vydat bez ní. Bylo ji však divné, proč dcera trpí oční chorobou jen tehdy, když se má někam jet. Až jednou ji přistihla při činu. Hněvivě se na ni osopila: „K čemu ta taškařina, Růženo! Vždyť se lehkomyšlně vydáváš v nebezpečí! Chceš snad přijít o oči?!"

„Matinko, kéž bych opravdu byla slepá, abych se nemusela dívat na tolik marností!"

Matka ji pak již neobtěžovala návštěvami a výlety, ale to Růženě nestačilo. Chtěla se úplně vyhnout zvědavým pohledům lidí, kteří přišli za matkou a chtěli také vidět Růženu. Nezapomněla na svou dávnou touhu otocovati s Bohem o samotě. Matka jí ovšem nic takového nechtěla dovolit. Růžena však spoléhala na pomoc Boží. Po vroucích modlitbách a opětovných prosbách matka jí konečně dovolila, aby si postavila v zahradě poustevnu, zvláště když se o to přimlouval sám Růženin zpovědník P. Lorenzana a královský důchodní Gundisalvi.

S chutí se tedy dala do práce. S Ferdinandem staví svou poustevnu při zahradní zdi. Nosí prkna, Ferdinand je sbíjí, namáhají se oba, a za několik dní se krčí pod větvemi stromů poustevnička. Uzounkým okénkem vniká dovnitř pruh světla. Růžena je spokojena a pochvaluje si: „Já a Miláček mé duše tu máme místa dost."

V poustevně bývala celý den a dlouho do noci. Na noc chodívala domů. Matka jí vždycky kolem jedenácté hodiny večer šla odemknout zahradní dvířka, aby mohla domů. Své šití si přenesla do poustevny. Nic ji tam nerozrušovalo, mohla se tam věnovat jen Bohu. Prožila tam nejsladší chvíle v práci a rozjímání.

Okénkem viděla do kvetoucí zahrady. Na trávníku u pěšinek klonily své kalíšky pestré květinčky, které měla Růžena tolik ráda. Když se v mírném vánku chvěly jejich květy a na stromech se třáslo listí, nebo když větřík rozčechrával travičku, viděla Růžena v každém tom pohybu chválu Boží, která vychází z každého zachvění lístku a splývá ve společnou, velkou

hymnu chvály, jež letí celou přírodou a vznáší se k Stvořiteli. Růženě se zdálo, jako by každá ta květinka poznávala svého Tvůrce a skláněla před ním svůj pestrý kvítek. Na každém nejmenším kvítku a lístku viděla stopu Boží. Bůh je stvořil ve své dobrotě a dal je lidem. Zanechal v tom svou krásu, je to takřka lem jeho roucha. Proto se s takovou něhou skláněla ke svým růžím na zahradě, ošetřovala je, roubovala a zalévala. Na jiných záhonech pěstovala lilie, tulipány, karafiáty, rozmariny.

Když časně ráno otevřela branku do zahrady, aby se opět odebrala do zahradní cely, vyběhla všechny květiny, keře a stromy, aby s ní velebily Boha. Její životopisec Ott vypravuje, jak všemi rostlinami proběhlo tajemné chvění, květiny zdvihly kalíšky a zahradou zněl podivuhodný, tichý zpěv.

Jednoho roku na jaře přilétal denně na večer k oknu její poustevny slavík, usedl na větví stromu a dial se do zpěvu. Růžena neodolala zpívala též. To se rozezpívalo její milující srdce, aby velebilo Boha. Vždyť v jejím srdci bylo tolik lásky a ta se řinula ven sladkým chvalozpěvem. Přestala zpívat, aby si ještě poslechla zpěváčka, kterého jí beztak poslal Ježíš.

„Pane Bože“, zašeptala, „k lásce k Tobě mě vybízí vše, co žije, ale Ty mě svou vlastní láskou vybízíš nejvíc!“ A něžně se obrátila k slavíčkovi: „Drahý ptáčku, odletíš za chvíli někam daleko, ale tvůj Tvůrce zůstane vždy se mnou! — Můj Bože, buď veleben!“

A když s posledními zlatými paprsky zapadajícího slunce zmizel i slavíček za tichými korunami stromů, utichl i zpěv svaté poustevnice. Klečela před prostým křížem ve své cele a pohřížila se do rozjímání, do rozmluv se svým Miláčkem.

V zahradní poustevně dospěl duchovní život Růženin vrcholu. Uvědomovala si, že již je pouze Ježíšova a cítila jej ve svém srdci. Bylo to již důvěrné spojení s ním. A Ježíš sám jí to dával najevo. Jednou v rozjímání spatřila kolem sebe a v celé světničce plno krásných růží. Mezi růžemi uviděla Matku Boží s Ježíškem na rukou. S přátelským úsměvem ji vybídl, aby mu natrhala růží do klína. Spěšně jich natrhala la radostně je přinesla Ježíškovi. Vzal jednu a řekl: „Tato růže, to jsi ty; o tu se budu starat já, s ostatními můžeš dělat, co chceš.“ Růžena rychle upletla z růží věnec a dala jej Ježíškovi na hlavu. —

Když čtla duchovní knihy — z nichž měla nejraději knihy ctihodného Ludvíka z Granady — a přišla ve čtení na jméno Ježíš, upadla láskou do vytržení. Každé písmenko nejsvětějšího jména Ježíš bylo šípem, který jí probodával srdce. Pak se jí zjevilo božské Dítě, postavilo se na knihu a žhavými polibky líbalo světici. V takových chvílích ovšem nic nevěděla o sobě, ani o světě, vždyť měla u sebe svou lásku, své všecko.

Jednou, když trpěla krční chorobou, zjevilo se jí opět Jezulátko a vybízelo ji ke hře. S námahou se tedy dala do hry la vyhrála. Jako výhru žádala na Jezulátku uzdravení z nemoci. Hned byla také skutečně zdráva. Ale Ježíšek ji vybídl ke hře ještě jednou; tentokrát však prohrála. Ježíšek si vzal tedy její dřívější výhru zpět a bolest v krku se jí obnovila. Z toho poznala, že jí dal Ježíš najevo, že vyhraje-li v životě ona, prohraje Ježíš. Slíbila proto Ježíšovi, že mu dá v životě vždycky vyhrát, a to bude i pro ni ziskem.

Při pěstování květin na zahradě si dávala na jedné překrásné květině zvlášť záležet. Jednou ráno však s bolestí zpozorovala, že je vyrvána i s kořenem a odhozena na pěšince. Tu uviděla Ježíše, jak přichází po pěšině k ní. Privil jí: „Proč se trápíš? Což pak ti nejsem milejší než všechny květiny na zahradě? Právě Proto, že jen já chci být květinou tvého srdce, vlastní rukou jsem vytrhl a pošlapal tvou květinu, na níž sis dala tolik záležet.“

Tak vyrůstala Růžena ve své samotě v květinu Ježíšovu. Proto s potěšením hledělo na ni nebe. Nebeská Matka také k ní do samoty občas zavítala návštěvou. Zvláštní přízeň jí projevoval její anděl strážný. Když se cítila jednou večer ve své poustevně tak slabá a vysílená, že myslela, že zemře, anděl strážný jí sám přináší posilující lék.

Ale jak jí projevovalo nebe svou přízeň, tak zase jí hrozilo peklo svou zlobou. Ďábel přicházel v podobě zuřivého psa, jindy se jí zjevil v podobě Ježíšově, jen aby ji odvedl od svatého života. To se mu však nedařilo. Proto ji někdy i bil, rdousil ji a házel s ní jako s loutkou. Svatá dívka se však nelekala, neboť věděla, že je s ní Ježíš a že On na konec přece zvítězí.

A tak jí plynul den za dnem v její krásné samotě. Každý den vzrůstala láska a chvála v jejím srdci; ve dne, když slunce pronikalo mezi haluzemi k její poustevně a v noci, když se hvězdy třpytily na bezdném nebi a jejich lesk pronikal do temné světničky, zatím co se její duše, ponořena do rozjímání, třpytila v lesku bezdné Ježíšovy lásky.

VE SLUŽBÁCH MILOSRDNÉ LÁSKY.

V knize Přísloví se praví o statečné ženě: „Ruku svou otvírá nuznému, dlaně své vztahuje k chudácu.“ Právem se to může říci o sv. Růženě. Nikdo z celé tehdejší Limy si nevšiml chudých a nepečoval o ně tolik jako ona. Chudá dívka, dcera nezámožných rodičů, se stala dobroditelkou chudiny. Její prostředky ovšem dalece nestačily na to, aby mohla chudé obdarovávat bohatými dary. Ale ona zakotvila v Bohu oddanou důvěrou, a Bůh chudým rozdílil Růženinou rukou.

Láska k bližnímu byla v ní nevyčerpatelná. Vždyť láska si již dovede nalézt prostředky, aby se rozlila a pronikla všude, kde je jí třeba. Jejím nevysychajícím pramenem je dobrota Boží, v níž zcela důvěřuje.

Chudásové to Růženě nikdy nezapomněli; byla jim přece „dobrou matkou a živitelkou“, jak ji sami nazývali. Věděli, že své ušlechtilé skutky koná s opravdovou láskou k nim, a ta je sílila a těšila víc než hmotná pomoc.

Růžena se jednou dověděla, že jistá paní trpí nouzí. Neměla však u sebe nic, čím by jí pomohla. Posílá jí tedy pravidelně své jídlo; ona sama je nepotřebuje, stačí jí chléb a voda. Kdysi nakoupil pan de Flores své manželce a dětem plátna. Růžena dostala největší díl. Matka jí řekla, že si s tím může dělat co chce. Růžena je tedy poslala dvěma chudým dívkám. Když se to matka dověděla, trpce to dceři vyčítala: „Na to jsem plátno nedala, abys je hned vyhodila! Vždyť budeš potřebovat prádlo, až budeš stonat!“

„Ale copak jsi mi nedovolila, maminko, abych s ním dělala co chci? Bůh se již ° se postará, až budu nemocna.“

A skutečně se Bůh postaral. Bohatá paní poslala brzy potom Růženě plátno; bylo ho víc, než ona tehdy rozdala. Jindy dala Růžena nuzné dívce matčin plášť. Marně jej pak matka hledala a myslela, že jej někdo ukradly Ale Růžena se přiznala, že jej dala dívce, která neměla co obléci a styděla se proto jít do kostela. „Bud' bez starosti“, těšila Růžena rozčilenou Matku, „máš přece ještě jeden plášť a než jej obnosiš, pošle ti Bůh nejen jeden, ale víc tatakových plášťů.“ Za několik týdnů dostala matka od neznámého pána peníze na nový plášť a zároveň bohatá paní z města jí poslala hedvábnou látku. Tak si mohla paní de Flores opatřit nejméně tři pláště místo jednoho.

V limském předměstí bydlela v chudičkém domku šlechtná dívka Johanka. Žila tam zcela opuštěna v bídě a těžké chorobě. — Lékař ji nechtěl zadarmo léčit. Růžena se dověděla o ubožačce a přišla ji navštívit do jejího opuštěného příbytku. Poradila jí, aby se přestěhovala k nim domů, že tam mají ještě jednu volnou světnici. S matkou si může vyjednat nájemné a o peníze ať se nestará. Půl roku bydlela nemocná Johanka u Floresů a Růžena jí obstarávala peníze na nájemné i na léčení. Když se Johanka uzdravila a odcházela domů opět s novými silami, děkovala Růženě se slzami radosti a vděčnosti.

Největší radostí Růženinou bylo přivésti nemocné a mrzáky domů a ošetřovati je. Matka to ovšem nerada viděla, 'ale později se s dceřinými milosrdnými skutky smířila. A tak Růžena, ač byla sama často churavá, radostně a čile se otáčí kolem svých ubožáků. Vymývá jim rány, zavazuje, pere a spravuje jim prádlo. Nic jí neušlo, potřeboval-li někdo něčeho. Nehleděla, jsou-li to Španělé či Indiáni, černoši nebo mulati. Všichni jsou její bratři a děti Boží. Přednost u ní měli jen ti nejubožejší, které nechtěli ani v nemocnici ošetřovat. Žádná nemoc, ani sebe odpornější, ji neděsila. Vždyť Kristus sám tolik trpěl, a jen obětí svého utrpení nás vykoupil. Proto se tak láskyplně a s úsměvem skláněla k ubožákům, v jejich bolestně zítajících očích viděla pohled Ježíšův a na jejich vyprahlých rtech Ježíšovo přání „žízním.“

Když neměla doma pacienty, navštěvovala je a ošetřovala v nemocnici. Jednou přišla z nemocnice domů a nepozorovala ani, že má na bílém hábitě ošklivý hnis z rány. Ošetřovala tam totiž nemocnou ženu; když jí mačkala z rány hnis, káplo jí trochu na hábit. „Dali jsme ti jméno Růžena“, kárala ji za to doma matka, „a ty zatím místo co bys měla šířit vůni, zapácháš hnisem a špiníš si tím bílý hábit“.

„Maminko,“ odzbrojila Růžena matku opět klidnou odpovědí, „když sloužíme nemocným, stáváme se vůní Kristovou. Láska se nebojí ničeho, vždyť ví, že jsme stvořeni ze země a do země se zase vrátíme. Proto se nerozčiluj, že mám pošpiněný hábit! Mnohem ošklivější byly urážky katanů vůči trpícímu Spasiteli.“

Růženu při ošetřování provázela často zázračně pomoc Boží. Bůh stál za ní. Její dětinná důvěra v něho byla tak veliká, že jí ničeho neodepřel, prosila-li za své pacienty. Byla si vědoma své víry, která by hory přenesla, ale zároveň věděla, že sama od sebe není schopna ničeho. Když jednou těžce onemocněl v Limě královský komorník Almanza, poslal pro Růženu v naději, že mu pomůže. Svěťice jde do kostela pomodlit se za nemocného a když pak přichází k jeho lůžku, vítá ji komorník s vděčným úsměvem a téměř již zdrav.

Kdysi náhle onemocněl Růženín zpovědník P. Lorenzana. Bylo to pro něho velmi nepříjemné, protože měl míti druhý den slavnostní kázání. Růžena mu plna důvěry vzkázala: „Jde tu o chválu Boží. Buďte bez starosti, zítra budete kázat!“ Kazatel byl opravdu příští den zdrav. A zatím co kázal zástupům slovo Boží, Růžena trpěla na svém lůžku místo něho. Vyprosila si totiž, aby jeho nemoc přešla na ni.

Milujte ho všichni národové!

Růženina láska k nemocným a chudým prýstila z plamenné lásky k Bohu, jež tak mocně hořela v jejím srdci. Pečovala o ubožáky s úmyslem posílit je i duševně. Proto bylo její první starostí, aby v nich vzbudila důvěru v Boha. A když viděla, jak ubožáci opravdu Bohu důvěřují a obětují mu v lásce své bolesti, dosáhla svého cíle. Vždyť i tía hmotná pomoc a služba chudým byla jí jen prostředkem k vlastnímu cíli: rozšířit lásku Boží. Její srdce, tlukoucí láskou, chtělo vnést lásku do všech duší. Jako duchovní dcera sv. Dominika věděla, co vyjadřuje ono řádové heslo „Contemplata aliis tradere“ — milosti získané v rozjímání dávati jiným, lásku zažehnutou ve spojení s Bohem rozšířiti vůkol, všude, do celého světa.

„Ó Pane," volá světice, „kdy Tě bude každý milovat? Kdy konečně budeš dosti milován? Jak dlouho ještě budeš tupen a urážen? Dej, Pane, lidem poznat, jak je miluješ! Kéž k Tobě všichni přijdou, ne snad ze strachu před trestem, ani s nadějí na věčnou odměnu, nýbrž pouze z čisté lásky k Tobě! Dej jim tedy milost, aby Tě milovali tak, jak chceš být milován! Pronikni plamennými šípy své lásky do všech míst a rozněť všude srdce svých věřících! Necht' Ti slouží všechny národy! Dej, ať všichni lidé po Tobě opravdu touží, Ježíši, který ses pro ně láskou zcela strávil!"

Tak se modlilo srdce, které poznalo lásku Boží a přitom vidělo, jak jsou ostatní srdce chladná a lhostejná k lásce, kterou Bůh sám lidem ukázal.

Poslední tři roky před smrtí bydlela Růžena u důchodního Gundisalviho. Zámožný důchodník si ji vzal k sobě, aby si v jeho domě odpočinula ve své nemoci. Zbožní manželé Gundi-salvovi si Růženu tak zamilovali, že jí byli druhými rodiči. Dávali jí naprostou volnost v jejích nábožných cvičeních a modlitbách. Viděli v ní duši opravdu od Boha omilostněnou a byli jí vděční, že jim svou milou povahou a svatým životem vnesla kus nebe do jejich domu. Pro Růženu byla nejmilejším místem v domě útulná rodinná kaplička. Nad malým oltářem visel tam starobylý obraz trpícího Krista, jehož si všichni členové rodiny nesmírně vážili jako vzácného dědictví po předcích.

Jednou Růžena opět klečela před oltářem. Z tmavého obrazu se na ni dívaly oči Spasitelovy, jako by prosily o soucit a lásku, po tvářích tekly praménky krve. Růžena zase pronáší svou modlitbu o lásku. „Dej se poznat, Ježíši, dej, ať Tě všichni milují!“ Na tváři trpícího Spasitele se objevilo několik kapek potu. Vyronily se z obličeje a stékaly dolů po svaté tváři, zarosené krví. Za chvíli byl celý obličej Kristův poset kapkami, třpytícími se ve světle olejové lampičky jako rosa v ranním slunci. Když se pak sešla celá rodina do kaple k modlitbě, viděli všichni neobyčejný úkaz. Zavolali známé, ale nemohli si to nijak vysvětlit. Pan Gundisalvi dal zavolat zkušeného umělce, malíře Medoria, aby věc prozkoumal. Domnívali se totiž, že by kapky na obrazu mohly býti pouhý olej. Přišel Medorius a přišli i otcové jesuité z limské koleje, které dal pan důchodník též zavolat. Osušují houbou obraz, ale

kapky tím více vyrážejí na zsinalem obličejí na obraze. Přiložili na obraz čistý papír, zda jej snad olej neprosákne. Když papír oschl, žádná skvrna po oleji se na něm neobjevila. Nebyl to tedy olej. Všichni v tom vidí cosi zázračného. Brzy se šíří městem pověst o podivuhodném obraze. Manželé Gundisalvovi se báli, že jim tím snad dal Bůh najevo, že chce potrestat jejich hříchy. Celí přestrašení se dívají na starý obraz, na němž se v záři světélka stále leskly drobné křišťálové kapky. Růžena viděla jejich úzkost a věděla zároveň, Proč učinil božský Spasitel tento div.

„Uklidněte se“, těší je, „není to trest. Je to Přání Ježíšovo, aby byl milován. Milujte Ho tedy, protože vás tolik miluje! Ano, milujte ho všichni národové!“ Svatá dívka roztáhla ruce, jako by chtěla celý svět obejmout a přitáhnout jej k lásce Boží a v jejích očích se zračila lítost a utrpení: „Vždyť je tak málo milován!“

Proto se tak často dívala se slzami v očích k vznešeným, modrým vrcholům vysokých Kordiler, za nimiž tam k východu je ještě tma pohanství. Nepronikla tam ještě láska Ježíšova. Snad již tam někde svítá, ale než nastane úplné denní světlo, to snad přejdou věky. Ubozí Indiáni tak bázlívě utíkají a vyhýbají se světlu víry! A tam k jihu, kam se táhne pás modrých velehor, nešťastná Chile, která se zřekla křesťanské víry a vrátila se opět k starému pohanství. Za dalekým oceánem, kde je kolébka kultury a vzdělanosti, v Evropě, což tam je opravdu mír a láska? A v daleké Číně ještě bují pohanství a jinde celé miliony Mohamedánů trvají tvrdošíjně v odporu vůči slovu Božímu.

„Ó Pane, rozšiř své království a svou lásku!“ úpěnlivě prosí světice. Jak ráda by se rozběhla do těch dalekých krajů, aby tam hlásala a šířila víru a lásku! Tato touha byla tak mocná, že si přála trpět a zemřít pro Krista. Ba chtěla být i zavržena, jen aby tím prospěla Kristovu království a spásu nesmrtelných duší. Bylo to již přáním Apoštola národů: „Chtěl bych být třeba i zavržen pro své bratry.“

Jednou jí vyjevil jeden kněz svůj úmysl jiti do pohanských zemí hlásat víru. Radostně jí zazářily oči a povzbuzovala ho, aby se jen ničeho nebál, že ho bude provázet Bůh a ona za něho obětovat své modlitby a utrpení. Zabývala se myšlenkou, že sama vychová v otcovském domě osiřelého chlapce a dá jej na studie, aby se mohl věnovat misiím mezi pohany. Ale předčasná smrt jí v tom zabránila.

Špatné poměry a především mravní zkáza a náboženská rozháranost královského města Limy ji velice zarmucovaly. Svými důtkami trestala pak na sobě hříchy jiných. Často říkala svému zpovědníkovi: „Jak ráda bych šla do limských ulic bosa a v zíněném šatě a s křížem v rukou bych prosila nešťastné lidi: ubohé, zbloudilé ovce, opusťte cestu hříchu, která vede k nešťastné věčnosti a slitujte se nad svou vlastní duší! Vždyť vás volá dobrý Pastýř svou krví, svými ranami a křížem a chce vás učinit šťastnými! Neodkládejte návrat k Bohu, abyste pak vůbec neztratili naději na svou spásu!“

Když visitoval generál dominikánů P. Antonín Rodriguez americké kláštery, navštívil v Limě také Růženu. Při rozmluvě mu řekla plna nadšení a lásky, ale zároveň pokorně: „Pamatujte, milý Otče, že Vás Pán Bůh chtěl mít kazatelem, abyste k němu opět přivedl hříšné duše! Dbejte o to, abyste tuto milost neuplatňoval jen v krásných, vybroušených kázáních, ale pomyslete, že Vás Ježíš vyvolil, abyste byl rybářem duší! Prosím Vás, věnujte

ubohým duším všechnu péči, abyste je vysvobodil z hlubin hříchů a přivedl k pokání a k lásce Boží!"

PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ.

Šeré prostory chrámu sv. Magdalény osvětluje jen slabé, blízkající světélko věčné lampy, a v jeho svitu se leskne na oltáři zlatý svatostánek. Je mlčelivý jako mlčelivé jsou stěny a sloupoví chrámu. Červenavé světélko dopadá na drobnou postavu dívky, která klečí v lavici naproti hlavnímu oltáři. Klečí tu nehnuté, ruce má andělsky sepjaté a dívá se na zlatý svatostánek. Odtud vychází život a rozlévá se do celého světa. Rozlévá se, i když si to lidé neuvědomují; jeho tajemnému rozlité nebrání ani chladné stěny chrámu, ani tvrdá srdce lidská.

Možno říci, že duchovní život Růženín se vytvářel u svatostánku. A to je charakteristickou známkou u většiny svatých. Vždyť pouze tam měli Boha a v jeho světle posvěcovali svůj život, v jeho síle vítězili. „Hle, já jsem s vámi až do skonání světa“, slyšeli při každém vstupu do velebných prostor chrámu. Přítomnost Boží cítili stále, Svátostný Spasitel jim byl vším. Byl jim dobrým Pastýřem, u něhož se scházeli unaveni, zemdleni po práci, hladoví, aby ukojil jejich hlad. Byl jim zahradníkem, který zaléval a ošetřoval jejich duchovní růst. A právě před svatostánkem dozrávaly ty nejuznesenější plány světců. Tuto lásku ke Kristu svátostnému měly všechny velké dcery sv. Dominika. Zdá se jako by jim ji odkázal jejich vznešený Otec, který celé noci proklečel před svatostánkem. Pro sv. Růženu byla adorace rozkoší. Když byl výstav Nejsvětější Svátosti, byla v kostele celý den. Když o velikonocích klečela před vystavenou nejsvětější Svátostí, zdálo se, že se celá její bytost proměnila v anděla. Lidé, kteří ji viděli při adoraci, nezapomněli nikdy na její nehybnou postavu, klečící ztrnule před monstrancí, s očima upřenýma na bílou Hostii a celý její obličej byl prozářený jasem a něhou. Byla to opravdu andělská adorace.

Svému Spasiteli v nejsvětější Svátosti se klaní, vzdává mu díky, prosí ho a usmiřuje. Adorace nejlépe vyjadřovala smysl jejího života. Oba prvky jejího dominikánského apoštolátu se tu soustřeďovaly: oběť a apoštolát. Obětování sebe samé a apoštolát modlitby za bližní-Jen sám Bůh ví, kolik hříšníků obrátila svou tichou modlitbou u svatostánku a kolika duším vyprosila vnitřní klid a odevzdanou lásku k Bohu. Svět o její adoraci nic nevěděl, jako neví nic o svatých duších ponořených v tichu chrámu nebo kláštera v modlitbu. Tam venku za kostelními dveřmi přejížděly hlučně povozy, křičeli chodci, spěšně přešly oddíly vojáků, ale v chrámě před oltářem prostá klanitelka o ničem tom neví a modlí se za všechny.

Nejšťastnější chvíle pro Růženu byly, když svátostný Spasitel zavítal do jejího srdce. Cítila se kapkou, vlitou do moře Ježíšovy lásky. Sirachovcova slova o moudrosti „kdož mne jedí, budou dále lačnět, a kdo mne pije, budou dále žíznit,“ vyjadřovala její neustálý hlad a touhu po svatém přijímání. Přijímala třikrát týdně, někdy i pětkrát; v oktávě velikonoční a Božího Těla směla přijímat denně. Den svatého přijímání byl pro ni velkým svátkem. Na svaté přijímání se tolik těšila a toužila po něm tolik, že se zdálo, jako by bez něho měla zemřít. Ačkoliv se stkvěla čistotou jako nikdo jiný, přece se zpovídala před každým svatým přijímáním. Den před tím se přísně postila a bičovala se, aby mohla vyjít vstříc božskému Hostu s tím větší láskou. S největší usebraností přistoupila ke stolu Páně a přijímala tak, jako by to mělo být již naposled. Láska, jež jí rozpalovala srdce při svatém přijímání, jí zářila z celého obličej. Když jí jednou podával P. Rodriguez svaté přijímání, viděl, jak její tvář byla

ozářena. Ulekl se toho, sklopil oči před tajemnou září, a neodvážil se na ni podívat. Myslel, že za mřížkou klečí anděl, a ne člověk.

Působení lásky ve svém nitru nemohla sama Růžena svým zpovědníkům vyjádřit slovy. Pokud k tomu našla slova, říkala, že cítí při svatém přijímání v duši nebeský mír a jako by se její duch přeměňoval v sám božský Pokrm. Říkala, že radosti světa jsou jen stínem proti slasti, kterou jí dává cítit božský Spasitel při svatém přijímání. „Když přijímám, připadá mi, jako by sestoupilo Slunce do mého srdce a prozářilo mne svými paprsky. Jako slunce plní celou přírodu svým jasem a teplem a jeho vlivem a v jeho světle květy kvetou, plody zrají, po celé zemi je rozset život, z něhož se raduje tvorstvo, a zlaté sluneční paprsky naplňují a prostupují celý svět, tak působí v mé duši přítomnost mého Pána.“

Když klečívala před svatostánkem v tiché adoraci, prosila častokrát svého Spasitele, aby jí dal milost, aby mohla pro nejsvětější Svátost obětovat život. Tak ráda by prolila pro svátostného Ježíše svou krev, když On ji tak často živil svou krví.

Když v roce 1615 připlulo k břehům Peruánského místokrálovství holandské válečné loďstvo a mužstvo již vniklo do Limy, domnívala se Růžena, že konečně nadešla doba jejího mučednictví pro svátostného Krista, po níž tolik toužila. Po městě nastal zmatek; královské vojsko nebylo připraveno, protože holandské lodi přistaly neočekávaně. Lidé se obávali nejhoršího. Ulicemi šly hlasy, že nastane současné pronásledování Církve, protože Holanďané jsou kalvínci. Lidé zděšeně pobíhali po ulicích, nebo prchali do kostelů. Mezi jeden zástup se vmísila i Růžena a protlačila se do kostela svaté Magdalény. Přiběhla k hlavnímu oltáři, postavila se neohroženě na oltářní stupně a nebojácně se dívala ke kostelním dveřím, kdy se přiznou bezbožní nepřátelé, aby zneuctili Boží příbytek. Bude bránit proti nim svátostného Spasitele a nedopustí, aby byl potupen. Lidé, kteří dobře znali Růženu, neviděli v ní v té chvíli tichou, pokornou dívku, beránka, nýbrž lva, hrdinu, který statečně čeká, kdy začne boj. A Růžena čeká připravena zemřít a přinést Ježíši to poslední, co vůbec může dát, svou krev. Tím by mu dala všechno. „Ó Ježíši, vezmi tuto oběť, přijmi mou krev! Ježíši, buď požehnan, Ježíši buď se mnou!“

Zatím se ozvalo mezi přestraseným zástupem: „Holanďané ustoupili, zatlačilo je královské vojsko!“

Město se pomalu vzpamatovává ze strachu, z náhlé paniky, lidé se rozcházejí domů, kostely se prázdní.

A v utichlém chrámu svaté Magdalény klečí ještě dlouho před hlavním oltářem Růžena. Opět je již jen tichým beránkem. Pláče, že nemohla svátostnému Ježíši přinést za oběť svůj život.

NEVĚSTA JEŽÍŠOVA.

Byla Květná neděle. Bratr Blažej, kostelník, rozdával v chóru Otcům a bratřím palmové ratolesti. Pak odešel do Růžencové kaple, aby je rozdělil i mezi sestry třetího řádu. Růžena nedostala; bratr Blažej ji vynechal, patrně si jí nevšiml. Bylo jí to velice líto, ale přičítala to svým hříchům, pro něž asi není hodna nésti v průvodě palmovou ratolest. Přece však šla pokorně v průvodě s ostatními sestrami a pak se vrátila na své místo. Smutně se

zaslzenýma očima pohlédla na sochu Panný Marie, jako by si stěžovala. Zpozorovala k svému úžasu, že mrtvá socha oživila a že se na ni nebeská matka dívá radostně. Hned zapomněla na svou bolest a radostně zašeptala: „Nejdobrotivější Paní, ode dneška již nechci od nikoho palmovou ratolest. Ty, palmo z Kades, dej mi nevadnoucí ratolest!“ Nebeská Panna se obrátila k svému Synáčkovi, cosi mu řekla a opět se podívala s úsměvem na Růženu. Ta ji nespouštěla s očí a čím déle se na ni dívala, tím větší slast a štěstí pocítovala z jejího pohledu. — Jejím srdcem proběhla vlna božské lásky, když slyšela Ježíškův hlas: „Růže mého srdce, buď mou nevěstou!“

Ulekla se, ale zároveň cítila nesmírnou radost. Dívala se na Ježíška v rukou Mariiných a mlčela. Konečně se jí vydralo z hrdla: „Hle, já dívka Páně! Králi slávy, jsem Tvou služebnicí. Jsem pouze Tvoje a zasnujuji se Ti věrností navždy. Pro Tebe chci zemřít!“

Plamenná láska v duši, patření na Pána, a přitom však pocit vlastní nicoty, to vše ji zcela ohromilo. Matka Boží jí pravila: „Milá Růženo, hle, jakou milost ti můj Syn prokázal!“

To už Růžena nevěděla co se s ní děje. Její smysly už nevnímaly okolní život, ležela tvář nla zemi, roznicena přívalem božské lásky ...

Aby měla své tajemné zasnoubení stále před očima, dala si zhotoviti prsten a poprosila bratra Ferdinanda, aby jí naň vyryl nějaký nápis. Bratr, ač nic nevěděl o Růženině zasnoubení, vzal klidně prsten, chvíli přemýšlel a pak pomalu do něho ryl slovo za slovem: „Růže mého srdce, buď mou nevěstou!“ Růžena tím byla neobyčejně překvapena, ale pochopila, že sám Božský Snoubenec vnukl Ferdinandovi svá slova. —

Svým tajemným zasnoubením chtěl božský Spasitel Růženě projevit svou neobyčejnou lásku a její vyvolení k velkým věcem, k dokonalosti a plnosti duchovního života. Bylo to vnější vyjádření vnitřního stavu světice. Ježíš ji sám vyzval, aby byla jeho nevěstou. Ale Růžena sama znala až příliš dobře svou nicotu a zároveň velikost Ježíšovu. Vždyť tolik na ni působila slova, která pronesl Ježíš k její duchovní učitelce svaté Kateřině: „Já jsem, který jsem, a ty jsi, která nejsi.“ A přesto ji chtěl mít svou nevěstou, toužil po její lásce.

Růženiným zasnoubením s Ježíšem bylo tedy vyjádřeno její stálé spojení s ním. Bůh ji vedl již od mládí, vychovával si ji, chránil ji, vytvářel v ní svůj život, a ona mu odpovídala zase svou láskou, vlastní snahou a především důsledností a pečlivostí v duchovním životě. Svou vůli dávno odevzdala do vůle Boží a zřekla se všeho, co by jí mohlo jen poněkud překážet v duchovním rozvoji. Tak mohla věrně a pozorně naslouchat tichému hlasu Božímu a vyjiti vstříc tajemné činnosti Ducha svatého, jenž skrytě působil v tiché hlubině její duše. Proto mohla záhy a s prospěchem postupovat po stupních duchovního pokroku.

Růžena měla stále na mysli přítomnost Boží. Její hmotná práce a starosti ji neodváděly od jejího Snoubence. Při šití, při práci v zahradě, při ošetřování nemocných, při jídle — nikdy neztrácela z mysli přítomnost Boží. Připadá nám to, jako by měla své božské Slunce stále před sebou a neustále do něho hleděla.

Byla to ustavičná vnitřní modlitba, kterou si zpřítomňovala Boha. Měla dvojí způsob vnitřní modlitby, jak sama dosvědčuje. První způsob bylo časté rozjímání, při němž se celá takřka ponořila do Boha, zbavena všeho, i sebe samé. Druhý způsob vnitřní modlitby záležel ve stálém uvědomování si přítomnosti Boží při tělesné práci. Podobala se květině, která vždycky obrací svůj květ k slunci. A právě stálá přítomnost Boží, spojení s Bohem, osvěcovalo její rozum, upevňovalo její vůli, aby vykonávala s největší pečlivostí svou práci a aby se přitom zároveň zcela zabývala svým nebeským Snoubencem. Byla pečlivou Martou i tichou Marií, naslouchající u nohou Mistrových. Po příkladě své duchovní Matky sv. Kateřiny měla i Růžena celou ve svém srdci. Tam se stále zdržovala a nikdy z ní nevycházela. Její Miláček tam byl s ní. Při každém hovoru obracela řeč na Boha; jen On má být cílem všech lidských myšlenek a řečí. Proto se jí tolik protivily klepy a prázdné povídání žen, které k nim přicházely na návštěvu.

Prosila často kazatele a své zpovědníky, aby způsob vnitřní modlitby rozšiřovali mezi věřícími. Říkala, že cvičení ve vnitřní modlitbě Je nejjistějším lékem proti hříchu. „Vnitřní modlitbou se duch očišťuje, hojí se rány duše a člověk je ozbrojen proti všem nepřítelům.“

S neobyčejnou vroucností se modlívala svatý růženec. „Je to ústní modlitba a zároveň rozjímavá“, říkala „je chválou Boží, díkůčiněním i prosbou.“

Když se rozšířila pověst o Růženině svatosti a o jejím vnitřním životě, nešla samozřejmě pozornosti bedlivých a opatrných tehdejších církevních úřadů. Chtěly po způsobu své doby prozkoumat duševní stav světice, aby tím nabyly jistoty, zda opravdu tajemné působení v její duši je dílem Božím. Byla sestavena komise, jejíž členové byli limští dominikáni, mezi nimi duchovní vůdce a zpovědník Růženin P. Jan Lorenzana, profesor Písma sv. na limské universitě, několik Otců jezuitů a světských kněží. Pro Růženu to byla zkouška opravdu těžká. Byla nucena veřejně mluvit o svém vnitřním životě, vypovědět své duševní stavy, vyjádřit své spojení s Bohem, což by kromě zpovědníka nebyla nikomu řekla. Na zvědavé a dotěrné otázky doktora de Cestillo, lékaře, laika, který byl také řízením Božím členem komise, odpovídala skromná a pokorná dívka ač nesměle, přece však tak jasně a určitě, že byli všichni přesvědčeni, že je opravdu nástrojem činnosti Boží a že je vyvolená nevěsta Kristova. A právě této vyšetřující komisi můžeme děkovat za zprávy o bohatém duchovním životě Růženině, o jejím vedení Bohem již od dětství, o tajemném zasnoubení, o častých zjeveních. Mezi jiným pravila: „O svém drahém Snoubenci mohu říci jen, co není a čím nade vše vyniká. Je to Světlo bez tvaru, bez rozměrů, bez konce. Je to nepochopitelný Jas, který všecko v sobě obsahuje, je to něžné, nejčistší Světlo, jež se rozdílí a přece zůstává jedno a stejné; k jeho nejnepatrnější jiskřičce se nemůže přirovnat ani sebe krásnější tvor. A ono Světlo bez míry, bez konce, dává se uchopit ubohou lidskou duší a koná v ní svou podivuhodnou životodárnou činnost. Duše pak cítí sladkou a svatou radost a dokonalé přátelství s Bohem.“

To Světlo a Jas, to byl Bůh sám, jenž naplňoval její duši, která jím byla zcela proniknutá a prozářená. Těšila se na výsluní Boží lásky. Náležela jen Bohu. Vždyť byla s Ježíšem zasnoubena a On sám chtěl, aby byla jeho růží a aby svou vůní oblažovala jeho Srdce.

TEMNÁ NOC.

Sv. Terezie praví v „Hradu nitra“: „Chce mnohdy Bůh, aby jeho vyvolení pocítili svou bídu, a proto jim odnímá na krátko svou přízeň.“ Ačkoliv svatí byli plni lásky k Bohu, ba zdá se, jako by je Bůh zahrnul láskou a přátelstvím, přece přišly v jejich životě chvíle těžkého duševního utrpení. A právě proto, že to byli vyvolení, museli tak trpět. Chtěli být Kristovi, chtěli s ním být ukřižováni, a Kristus jim dal prožít též chvíle své opuštěnosti na Golgotě. V takových chvílích, kdy se jim zdálo, že se Bůh od nich odvrátil, kdy jim všechno uhýbalo pod nohama, tehdy poznali svou bídu a nemohoucnost a s tím větší důvěrou se obraceli k Bohu. Jen duševním utrpením, onou temnou nocí dosáhli úplného očištění a sjednocení s Bohem.

Francouzský dominikán P. Bernadot líčí krásně tyto duševní útrapy. Praví o nich: „Jejich hluboký kořen je nekonečná svatost Boží, jejich bezprostřední příčina tajemné a hrozné působení Ducha svatého, jenž chtěje dáti duši účast na věčné, svrchované Čistotě, uchvacuje ji, svléká, poráží a znovu přijímá, ponořuje v nesmírnou hořkost a zasazuje tisíce hrozných ran, až ji dokonale přetvoří. Sám zde působí, bez prostředníka, aby zasáhl hlubiny, sestoupil až na dno duše, již sám má právo zpytovat, aby vyzkoušel přísně všechny schopnosti ducha a všechny záhyby srdce.“ (Bernadot, Eucharistií k nejsvětější Trojici.) A svatý Pavel tak výstižně praví: „Živé je slovo Boží, účinné a různější nad každý meč dvojbřitký, proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů i mozku a rozeznává myšlenky a úmysly srdce.“ (Žid. 4, 12.) -

Duše trpícího je uvržena do temného vězení, kam nepronikne jediný paprsek světla. Bůh je v duši, bojuje s ní, ale je zahalen, nepoznán, spí klidně na lodičce, kymácející se v zuřivých vlnách za děsné bouře. Vše, oč se duše dosud opírala, ujelo před ní. Všecko, co podporovalo její zbožnost, se rozplynulo jako pára. Smysly jsou jakoby pohřbeny, cit je mrtev. Vůle je vyprahlá, rozum sám si nemůže pomoci. Ale láska k Bohu z duše přece nezmizela, i když mlčí v hlubinách duše. A odtud se dere výkřik naděje a bolesti zároveň, výkřik: „Věřím, Pane!“ Je v něm soustředěna oddaná láska ubohého, naprosto neschopného tvora k jeho Tvůrci. Tedy jen vírou se pozvedá duše k Bohu ve chvílích duševní temnoty, zatím co všechno ostatní zklamalo. Poznává tím zároveň vlastní ubohost a bídu, a dává se zcela Bohu, obětuje se mu a Bůh ji přijímá. Vždyť tomu tak chtěl.

Svatá Růžena trpěla hroznou opuštěností celých patnáct let. Těžké hodiny strašného duševního zápasu se u ní podobaly takřka pekelným trestům. Někdy se v okamžiku octla ze sladké přítomnosti Boží v temné noci opuštěnosti. Náhle zapadlo její Slunce lásky za hrozivými mraky a v její duši nezůstalo téměř ani stopy po dřívějším láskyplném objetí a ani po té nejmenší útěše. Její duše se proměnila v poušť, v zemi smrti a mrákot. Smutné myšlenky jí letěly myslí. Dábel jí v takových chvílích našeptával: „Vidíš, kam jsi to přivedla se | svou svatostí! Vždyť Bůh o tebe nestojí a již i dávno tě opustil!“ Jindy by sepjala ruce a prosila by svého Miláčka o pomoc, teď se však cítila naprosto neschopna povznést se k nadpřirozenému. Vůle sama se jí takřka proměnila v led.

Dříve tak ráda viděla Boha ve tvorech a v kvetoucí přírodě, nyní všechno kolem ní stálo chladně s němou, výsměšnou otázkou: „Kde je tvůj Bůh?“ Cítila takovou úzkost a strach, že se celá třásla, studený pot jí stékal s čela a rty takřka beznadějně zašeptaly: „Bože, můj, proč jsi mne opustil?!“ Ani ozvěna se však neozvala, j Bůh jí neodpovídal, v její duši bylo ticho, drtivé, hrobové ticho.

Nejvíce ji trápila myšlenka, že se to všechno nikdy neskončí. Doufala tedy, že to přestane aspoň její smrtí, ale tu ji zase děsila myšlenka, že se muka neskončí nikdy, protože duše nikdy neumírá. Chtělo se jí hlasitě volat o pomoc, křičet, ale věděla, že by její zoufalý křik zapadl bez ohlasu, a že by svět šel kolem ní dál netečně a ve spěšném chvatu za vlastními radostmi. Pouze slova božského Trpitele, vyslovená v jeho duševním boji v zahradě Getsemanské, slova jí tak drahá: „Pane, ne má, ale Tvá vůle se staň!“, vkládala její utrpení do rukou Božích. Na mysli jí tanul obraz Ježíšův, jak On v naprosté odloučenosti a v bezmezné úzkosti úpí skrápěn krvavým potem: „Smutná je duše má až k smrti!“ A jistě jí napadla myšlenka, že se její útrapy a opuštěnost mukám Ježíšovým nevyrovnají. Vždyť jeho bolest byla nezměrná jako moře.

Ve chvílích vnitřního utrpení, či lépe nadpřirozeného očišťování, jak praví P. Bernadot, uskutečňovalo se u svaté Růženy trvalé spojení s Ježíšem dokonalou láskou. Po dokonání očisty se jako opravdová nevěsta Ježíšova oděla v radost a sílu. Vždyť podle slov Velepísně „vystoupila z pouště rozkoší oplývající, opřena o svého milého.“ (Pis. 8., 5.) Sama popisuje stav své duše po očištění: „Když se v bolestném pláči domnívám, že jsem již úplně pohřbena v noční temnotě, octnu se náhle v nejjasnějším denním světle spojení se svým nebeským Snoubencem. Cítím v sobě tak silný příliv lásky, že se mi zdá, jako by to byl valící se proud, který nedbá přirozeného toku a vrhá se s největší prudkostí přes hory a skály. Ovívá mne vánek plný libé vůně a duše se noří do nekonečného moře Boží lásky, zbavuje se sama sebe v tajemné proměně, mění se ve svého Miláčka a tvoří s ním jednotu. Při takovém mi-lostiplném sjednocení s Bohem mi připadá, jako bych byla v Bohu nepohnutě zakotvena a naprosto ujištěna jeho stálým přátelstvím a milostí. Cítím přitom neobyčejnou útěchu z toho, že již nikdy nebude odloučena od milosti Boží, a s Apoštolem se táži: „Kdo mne odloučí od lásky Kristovy?“

NA VRCHOLU GOLGOTY.

Životní touha Růženina, být obětí Ježíšovou, docházela splnění. Růžena se položila na obětní oltář a Ježíš ji zažehl svým ohněm, aby se tak úplně strávila a obětovala svůj život za sebe a své bližní. Bůh jí nešetřil. Byla přece jeho, odevzdala se zcela jeho činnosti. A sve svaté Bůh nikdy nešetřil. Kdyby je šetřil, vydával by je na pospas jim samým. To však svatí nikdy nechtěli, protože nechtěli nikdy náležeti sobě.

Jestliže Bůh ve své očišťující činnosti nešetřil její duše, tím méně bral ohled na její tělo. Rozličnými nemocemi trpěla Růžena tolik, že se divíme, jak je vůbec možno tolik trpěti. Až tehdy, kdy vypila svůj božský kalich až do poslední kapky, tedy smrtí, přestalo její bolestné utrpení. Trpěla stále. Netrpěla-li na těle, soužila ji duševní muka, a ustala-li ta, ozvala se opět tělesná choroba. Tři léta ležela kdysi v obrně za velkých bolestí na lůžku. Říkala tehdy: „Jaká by to byla slast ležet ještě déle a ve větších bolestech, jen kdyby to neobtěžovalo ty, kteří mne ošetřují!“

Celý život trpěla častým zánětem průdušek, bolestmi v krku a záduchou. Občas se dostavily strašné bolesti v kyčlích, srdeční a žaludeční křeče. Horečku měla téměř každý den. Nejednou se na ni sesypaly všechny tyto nemoci najednou a lékaři žasli, jak je možno zůstat při tom vůbec ještě naživu. Bolestná pakostnice ji rovněž trápila. Růžena si však nikdy neposteskla. Tiše ležela na bolestném lůžku a laskavý pohled jejích radostných očí děkoval

těm, kteří ji ošetřovali. Když se jí ptali, jak se jí vede, vesele odpovídala: „Docela dobře! Je to až příliš málo, co trpím, proti tomu, co zasluhuji.“ Jindy opět pravila: „Ve srovnání s bolestmi zatracenců jsou mé bolesti jen chladivou rosou a pramenem radosti.“ Sama se divila, jak může při své slabosti tolik trpět, že ani jediného údu jejího těla není ušetřeno. „Bůh mi k tomu dává sílu“, utěšovala se, „abych své kříže nesla statečně“. Připomínala si často slova Ježíšova, který jí kdysi řekl, když se jí zjevil s vahami v rukou a na jednu misku kladl její utrpení, na druhé misce je vyvážil svou milostí: „Každé utrpení provází moje milost .A jen po žebříku kříže se do ráje

Tři léta před smrtí Růžená těžce onemocněla Pán duchodní Gundisalvi si ji vzal do svého domu; mohli se jí více věnovat a měla tam víc potřebného klidu než doma než odešla nadobro z otcovského domu , navštívila ještě v koutku na záhradě svou drahou poustevničku.

Zelené rozložitě větve mohutných stromů se skláněly nad domečkem z prken a malým okénkem vnikaly dovnitř zlaté paprsky ranního slunce. Ve slunečním světle se zaleskla drobná křídélka stříbrných mušek, které hbitě poletovaly před poustevnou. Na zeleném pažitě se třpytily v duhových barvách kapky ranní rosy, jako by rozprostřel nádherný závoj s drahými perlami. Pestré kalíšky Růženiných květin se pokorně skláněly, vyzvánějící svou vůní, jež letěla zahradou. S kvítku na kvítek usedaly včelky a opět se zas vznesly s radostným, jednotvárným bzukotem do vzduchu, prosyceného vůní a jasem.

Růžena vešla do poustevny, poklekla na klekátko před křížem a naposledy se pohroužila do rozjímání ve své milé samotě. Pak očima zalitými slzami pohládila ta místa, kde v klidu tolik let Pánu sloužila a naslouchala jeho tichému hlasu. Kvetoucí zahrada otcovského domu, staré, věkovité stromy i její květinčky na záhoncích jí naposledy kynuly svými kalíšky na rozloučenou ...

V domě pana Gundisalviho ji čekalo již jen bolestné lůžko. Mělo být oltářem, na němž se měla dokonat její oběť. To byl již jen jediný úsek jejího života na tomto světě: dokonání oběti.

Její poslední tři léta byla opravdovou cestou křížovou. Čím více se blížila smrt, o které věděla od Pána, kdy přijde, tím se cítila slabší a tím více trpěla. Několik měsíců před smrtí ji našli v její světničce, jak leží na zemi a pláče. Snad upadla slabostí a nemohla vstát. Položili ji tedy na lůžko. Celé tělo měla rozpálené a těžký dech se jí dral z prsou. Ptali se jí, mají-li zavolat, lékaře. „Nebeského lékaře“, zašeptala. Na horkém čele jí vyvstávaly kapky studeného potu, prsa se při dýchání namáhavě pohybovala. Přišli lékaři, přišel i zpovědník. Lékaři zjišťovali stav nemoci, ale nevěděli si rady. Prosili tedy nemocnou, aby sama řekla, co trpí. Těžce a s námahou odpověděla: „Vím, že všechno zasluhuji, co trpím. Nikdy bych však nebyla věřila, že bych mohla snášet tolik bolestí. Připadá mi, jako by mi projela hlavou žhavá koule a hořící kopí jako by mne probodlo od hlavy až k patě. Na levé straně cítím, jak mi žhavý meč probodává srdce, mé vnitřnosti jsou roztrhávány rozpálenými nůžkami. Na hlavě jako bych měla ohnivou přílbu ze žhavé ocele. Mám za to, že se mi kosti v těle lámou a mícha že mi vysychá. Mé bolesti se nedají jinak vylíčit. Nedají se srovnat s jinými bolestmi. V sobě cítím nesnesitelný žár a zdá se mi, jako by mi někdo trhal morek z kostí. Na povrchu těla trpím strašnou zimu, avšak tím prudší je žár uvnitř. Krk, ústa a rty mám vyschlé žářem a žízni. V

hlavě mi to víří a hučí jako v kovárně. A ani na okamžik bolesti neustávají. Vím, že se blíží smrt a nebojím se jí. Ať se na mně naplní nejsvětější vůle Boží!"

Bezradní lékaři poznali, že nemoc je nadpřirozeného rázu. Přirozené prostředky nepomáhaly, Růženiny bolesti stále vzrůstaly. Zjistili jen, že ji ranila mrtvice po levé straně těla, zpozorovali dále pakostnici a vysokou horečku. K tomu se přidala stará choroba kyčelní a záducha. Ubohá dívka tu ležela pod pokrývkami poznamenána ranami jako Lazar. Jen její černé oči neztratily svůj jas. Dívala se před sebe klidně a radostně. Chvillemi se zachvěla křečovitě po celém těle v těžkých bolestech a dech jí vycházel s chrapotem z vyprahlých úst.

„Více, ó Pane, více," zašeptala slabým hlasem. „Naplň misku na váze utrpením až do vrchu, nahromad' ve mně utrpení, a rozmnož mou trpělivost! Rozmnož mé bolesti, Ježíši, ale rozmnož také lásku!" Po chvilce mlčení dodala: „Buď velebena Tvá nekonečná štědrost a milosrdenství!"

Když trpěla v hlavě stále prudší bolesti a nebyla již téměř schopna myslet na Ježíše, prosila ho, aby jí zmínil bolesti, aby mohla stále na něho myslet. Nechtěla se vzdát myšlenky na něho nyní, v posledních chvílích života, když po celý život jí byl jedinou touhou a radostí.

Bylo 6. srpna — slavnost Proměnění Páně na hoře Tábor.

Růžena se též proměňovala. Spalovala ji nemoc, aby mohla pak zcela proměněna přebývat na sviaté hoře v Ježíšově stánku. Neproměňovala se však v radosti a v božském jasu na Táboru, nýbrž v mučivých bolestech na vrcholu Golgoty.

Občas se zdálo, jako by bolesti povolily; ležela tiše, nehnutě na lůžku. To však byla ponořena v rozjímání o nebeském Snoubenci..Potom je však zase slyšet její namáhavý, těžký dech a slabé tělo se zachvívá v bolestných pohybech. Přítomní u lůžka stojí v němém bolu a nemohou jí pomoci. Ale ona pomoci nepotřebuje; šeptá přerývaně, ale přece jen s vroucností a nebeským klidem: „Ježíši, rozmnož bolesti — ale rozmnož také lásku!"

ŽENICH PŘICHÁZÍ!

Srpnové slunko svítilo v plném jasu a vysílalo do Růženiny světničky své milé, teplé paprsky. Venku v přírodě všecko kvetlo a zářilo v pestrých barvách. Růžena, která to vše měla tolik ráda, očekávala však zakrátko krásnější a vonnější květy, očekávala nebeský ráj.

Bylo 23. července, předvečer sv. Bartoloměje. Hodiny jejího ukřižování byly již sečteny. Poslala do kláštera pro P. Jana Lorenzana. Z jejích zpovědníků znal on nejlépe hlubiny jejího srdce; vyvolila si ho tedy, aby ji připravil na věčnost. P. Jan přišel, vyzpovídal ji a udělil jí poslední pomazání. Když jí vložil Nejsvětější Svátost na chvějící se a prudkou žízni rozpálené rty, pravil jí: „Poživej svého Slunce!" Po díkůčinění se modlila nahlas apoštolské vyznání víry. Projevila radost, že je dítětem katolické Církve a prohlásila se za nehodnou dceru svatého Otce Dominika. Svůj škapulíř chtěla mít na lůžku, aby jej měla stále na očích. Vždyť to byl prapor, na nějž přísahala, a pod ním chtěla dokončit svůj boj. Pak požádala o malý dřevěný kříž a když jí jej podali, tiskla jej horoucně k ňadrům a modlila se za nepřátele a za hříšníky.

Bolesti zatím stále víc vzrůstaly. Neležela to na lůžku slabá, trpící dívka, nýbrž neohrožený hrdina, mučedník. V přívalu bolesti upírá svůj zrak na trpícího Krista na kříži a volá: „Rež, pal, muč Pane! Nešetři mne!“

„Prosila jsem svého Snoubence“, pravila tichým hlasem po chvíli, „aby mne připravil na ohni za pokrm ní nebeský stůl.“ Obrátila hlavu k P. Janovi a řekla mu s úsměvem: „Milý Otče, kdyby mi v tom nebránil již můj krátký život, vyprávěla bych Vám o nevyslovitelné sladkosti Boží, o rajské zemi věčnosti! Nyní však již jdu s radostným srdcem, abych se věčně dívala na svého Snoubence, jehož jsem po celý život hledala a tak radostně očekávala.“

Zatím se slunce již sklonilo k západu, zalilo rudými paprsky celou světnici a odráželo se na bledé Růženině tváři. Dívala se do zlaté sluneční koule, která se klonila za ozářené mráčky, až jí ponenáhlu zmizela. Za chvíli podobně zapadne její život a v náručí Ježíšově vyjde k životu věčnému. Rozhlédla se po přítomných. Chtěla mít u sebe své drahé rodiče. Otce museli donést, ležel sám doma nemocen. Když ho přinesli na nosítkách, dal se do pláče při pohledu na bledou a vyhublou dceru. Růžena děkovala rodičům za všecka jejich dobrodiní a prosila je o požehnání. Svým bratřím a sestřičkám kladla na srdce lásku a úctu k rodičům a prosila je, aby je v stáří neopouštěli. Pak si vyžádala i od pana důchodního a jeho choti požehnání. Věděla, že jí byli druhými rodiči a že ji milovali jako vlastní dceru.

Večer odešel P. Jan a slíbil, že se časně ráno vrátí. Byl přesvědčen, že ještě zůstane Růžena na živu. Ale ona ho ujistila: „Milý Otče, ještě tuto noc zemru. Jsem pozvána k nebeské hostině, hodina již je stanovena. A nemám jít, když jsou již dveře otevřeny?“

Hodiny zatím pravidelně odklepávaly čas, vteřinu za vteřinou. Blížila se půlnoc. Nemocná ležela tiše, oblita radostnou předzvěstí ráje. Úkon jejího celoživotního obětování se dokonával. Po tváři se jí rozlila nevýslovná radost, oči se s pohnutím dívají do dále, odkud jako by jí už zněla rajská hudba a zpěv panen s rozžatými lampami: „Hle, Ženich přichází — vyjděte mu vstříc!“ Růžena nadšeně opakovala: „Hle, Ženich přichází!“ a planoucí lampa, její čistá duše, připravena čekala na jeho příchod, hoříc božským plamenem lásky. Poznamenala se ještě křížem na čele, ústech a prsou, poprosila bratra, aby jí vzal pod hlavou polštář, aby mohla zemřít jako Spasitel s hlavou na holém dřevě. Pak obrátila oči vzhůru a s námahou již, ale plna touhy, zašeptala: „Ježíši — Ježíši — Ježíši — buď — se mnou!“ Hlava se jí bezvládně sklonila, oči zůstaly nehybně pootevřeny. Její pozemský život, naplněný láskou a obětí, zhasl ve věku necelých dvaatřiceti let.

Zatím však v nebeské vlasti přijal božský Snoubenec svou milovanou nevěstu do svého náručí. A v chóru u svaté Magdalény se v tu chvíli začali bratří modlit noční hodinky ke cti svatého apoštola Bartoloměje. Bylo 24. srpna léta Páně 1617...

Když ji připravovali do rakve, s námahou jí sňali s hlavy její trnovou čelenku a místo ní jí dali věnec z růží. Pohřeb byl téhož dne na večer. Zúčastnilo se ho celé město. U rakve šla osobní stráž místokrálova. V kostele u sv. Magdalény vystoupil biskup Petr z Valencie na kazatelnu, aby v oslavné řeči velebil Růženin život. Zástupy nadšeného lidu ho však přehlučely hned při prvních slovech; všichni volali: „Růžena je světice, Růžena je svatá!“ K pohřbu však nedošlo. Musel být odložen pro velký nával lidu. Teprve když se lidé rozešli a

kostel se vyprázdnil, pohlubil limský arcibiskup s Otcí dominikány světici tajně v kapitulní síni kláštera.

Po dvou letech byly ostatky svěřice pohřbeny v kostele. Již po deseti letech začaly přípravné pokusy o její svatořečení. Uskutečnilo se to v r. 1671, kdy ji vřadil Klement X. do seznamu svatých a ustanovil ji patronkou království Peruánského i celé Ameriky a ostrovů Filipínských.

Svěťice lásky, svatá Růženo!

Když zněly zvony u svaté Magdalény, hlásající tvoje svatořečení, a jejich hlas zněl po tvé rodné Limě a nesl se rovinou až k horám, tu zároveň letěla tvá sláva přes vrcholy modravých Kordiler a dál přes nekonečné stepi a údolí řek až k oceánu a do celého světa.

Vidíme ji ještě nyní, jak vyzářuje z tvého života plného lásky, jak sálá na všechny strany libou vůni kvetoucí růže tvé svatosti.

Ty Růže, přesazená do ráje, učiň, ať tě všude poznají, aby podle tvého příkladu milovali Boha, jak tys ho milovala! Tvůj život — to byly růže plamenné božské lásky, ale i bolestné trny nesmírného utrpení. Tys však jsi dovedla obojí sloučit a spojit ve vzájemnou harmonii a ladný celek svatého žití.

Ty živoucí Oběti na oltáři lásky a neúnavná apoštolka duší, vypros u Boha, ať vznešená myšlenka tvého života, myšlenka oběti a apoštolátu pronikne s tvou slávou do celého světa!

Vypros všem duším, aby byly obětmi lásky a apoštolky zároveň!

„Všemohoucí Bože, Dárce všech dober, jenž jsi chtěl, aby blažená Růžena, obdařená rosou nebeské milosti, rozkvetla Indům krásou panenství a trpělivosti, dej nám, svým služebníkům, abychom, jdouce po vůni jejich ctnosti, zasloužili státi se příjemnou vůní Kristovou.“ (Mešní kolekta.)

OBSAH:

Úvod	5
Svaté dětství	7
Švadlenka	11
Trnitou cestou	15
Dcerou svatého Dominik	20
V samotě	24
Ve službách milosrdné lásky	28

Milujte Ho všichni národové!	31
Před Nejsvětější svátostí	35
Nevěsta Ježíšova	39
Temná noc	43
Na vrcholu Golgoty	46
Ženich přichází!	51

VÍTĚZOVĚ

4. svazek VIII. roč. Fr. Michal Chaloupka O. P.

SV. RŮŽENA Z LIMY, SESTRA 3. ŘÁDU SV. DOMINIKA.

Vydáno za redakce P. Dr. Antonína Čaly O. P v dubnu roku 1941 Tiskem Valašské tiskárny ve Valašském Meziříčí

AMIRABILIS DEUS IN SANCTIS SUIS !